GRANIȚA ÎNSÂNGERATĂ

de

ZANE GREY

EDITURA PODEANU — LEI 25+1

COLECŢIA CELOR 4 AŞI — No. 4

Zane Grey

GRANIŢA INSÂNGERATĂ

Traducere
de
D. E. CALVOCORESCU

EDITURA PODEANU • BUCUREŞTI • STR. SMÂRDAN, 18

PROLOG

I

Un chip privea cercetător spre Cameron, un chip de femee. Era aici, aproape, în mijlocul flăcărilor ce se înălțau în vâlvătăi uriașe în fața lui.

La această oră târzie din noapte, deșertul era cuprins de o tăcere de moarte și în mijlocul acestei liniști sinistre, în spiritul lui Cameron se ingrămădeau una peste alta, amintirile unui trecut îndepărtat, unui cămin fericit, la Peoria, unde își distrusese viața pentru o femee, pe care o înșelase, o pierduse și o iubise prea târziu. Era acum căutător de aur, vânător al tăcerii, îndrăgostit de această imensitate aspră a deșertului; și toate acestea pentrucă voia să fie singur, numai cu amintirile lui ca unic tovarăș de traiu.

Un urlet îi întrerupse subit reflecțiile. Intinse urechea. Un vânt ușor sufla prin cenușă, împrăștiind scântei și gonind până departe fumul ce dispărea în întunecimea deasă a nopții. Armăsarul lui ciuli urechile. Strigătul coyotului, fiara obișnuită a deșertului, îi întrerupsese tăcerea. Cameron se ridică, straniu, sălbatec, dezolat, nu de urletul unei bestii care dă târcoale lagărelor pentru a apuca ceva din firimiturile rămase, ci pentrucă asta însemna deșertul, noaptea, tăcerea...

Când urletul încetă, teribila tăcere a imensității sălbatice cuprinse din nou pe Cameron, dar strigătul sinistru avu un ecou neașteptat în sufletul lui. El și fiara vagabondă erau *frați*.

Un nou sgomot, de astă dată metalic, răsună printre bolo-

banii împrăştiaţi prin deşert şi scârţâitul nisipului sub copitele unui cal făcură pe Cameron să apuce cu hotărîre carabina şi să cerceteze cu ochii sclipitori în bătaia flăcărilor, întunerecul de nepătruns. Ştia că se găseşte în apropierea frontierei sângeroase dintre Sonora şi Arizona, şi că prospectorul care se avântă în mijlocul deşertului torid, avea de înfruntat pericole ameninţătoare.

Siluete sumbre se apropiară de lagărul lui singuratic, şi în curând se lămuriră a fi acelea ale unui alb, îmbrăcat în portul obişnuit al pustietăţilor şi a unui cal, încărcat peste măsură.

— *Hello!* strigă omul, îndată ce se opri şi după ce aruncă o privire cercetătoare în jur. — Ţi-am văzut focul. Pot rămâne aici peste noapte?

Cameron aplecă capul afirmativ, după ce salută pe străin, un prospector ca şi el, fără îndoială. Intreruperea aceasta a visurilor lui îi displăcu, dar trebuia să respecte legea deşertului.

Străinul mulţumi, îşi descărcă armăsarul şi-şi pregăti mâncarea. Mişcările îi erau încete, metodice.

Cameron îl privea încă ostil, dar cu o curiozitate din ce în ce mai mare. Focul începuse aproape să se stingă şi el aruncă un braţ de uscături spre a-l întreţine. Aruncând încă o privire asupra intrusului, observă că era un bătrân cu părul alb, dar ai cărui umeri, deşi puţin îndoiţi, arătau o forţă puţin obişnuită.

— Cauţi aur? întrebă Cameron.

Străinul înălţă capul, parcă surprins de a auzi o voce omenească. Răspunse că nu şi cei doi oameni mai schimbară câteva vorbe. Dar era lămurit că bătrânul prefera să tacă şi Cameron înţelese. El surâse vag şi privi mai atent această faţă sbârcită şi întunecată. Era fără îndoială unul din acei prospectori a căror sete de aur îi împingea în deşert. Cameron simţi că între acest om şi el exista o afinitate ascunsă, vagă şi nedefinită, poate născută dintr'un raport adânc, incomprehensibil, având rădăcini într'un trecut îndepărtat.

O senzaţie uitată de multă vreme se redeşteptă în sufletul lui Cameron, uitată de atât de mult timp, încât n'ar fi putut s'o recunoască. Dar ea era foarte apropiată de *durere*.

II

— Spune-mi, prietene, întrebă Cameron deodată, ce te-a făcut să fugi în deşert?

— Am aerul unui om fugărit?

— Nu. E o impresie a mea. Ai venit aici pentru a uita?

— Da.

— Ah! făcu puţin îmblânzit Cameron.

I se părea că ştia asta cu mult înainte de a i-o spune bătrânul. Văzu apoi pe acesta că se ridică şi că începe să se plimbe puţin nervos prin faţa focului, cu paşi rari şi ritmaţi, fără să se oprească şi nici să ridice ochii din pământ, pierdut într'o reverie adâncă.

Cameron privindu-l, simţi că-l cuprinde şi pe el neliniştea chinuitoare a sufletului său plin de pasiune dureroasă pentru femeia iubită, care acum nu mai putea fi a lui. Şi el venise în deşert pentru a uita! Cu toate acestea mereu îi apărea în faţa ochilor tânăra fată cu părul de aur, cu ochii ca cerul, cu pielea ca laptele şi suplă ca o gazelă. Plecase să uite, dar niciodată n'o putuse uita. Remuşcările îl rodeau neîntrerupt, făcându-l să sufere cumplit. Cameron se ridicase şi el, şi începu să se plimbe de colo până colo, imitând pe străin.

Luna roşiatică lumina uşor deşertul, al cărui nisip scânteia în mii de culori. Bolta cerească presărată de stele sclipitoare, părea fără limite. Deşertul se întindea până la orizont, tăcut, auster şi sinistru. Urletele coyoţilor făceau să tresară şi pe cei mai curagioşi oameni amintindu-le miile de vieţi ce rămăseseră în aceste pustietăţi, fără apă, fără cel mai mic vânat penetrucă se încumetaseră să-l înfrunte. Şi moartea le apăruse în faţă, cu coasa ei secerătoare...

Cameron se opri brusc şi se adresă străinului:

— Cred că am putea să ne întovărăşim în străbaterea deşertului şi am uita poate ceeace ne frământă... O femee a fost cauza fugii mele în deşert, căci acesta e singurul loc unde pot uita.

— Eşti căsătorit? întrebă celălalt.

— Da.

O lungă tăcere urmă. O adiere uşoară suflă printre ei, ridicând nisipul într'un nour alburiu, acoperind aproape cu totul focul.

— Am avut o fată, începu bătrânul. Nevastă-mea a murit născând-o şi eu... eu nu ştiam cum se creşte o fată. Asta... a fost nenorocirea mea.

— Ei bine! făcu Cameron, puţin turburat de vorbele străinului, căci îi amintea propria lui poveste.

— Ei bine!... Fata mea era frumoasă şi liberă să facă ce-i place. Tinerii o înconjurau cu înfocare. Presupuneam că era în stare să se apere singură, căci eu lipseam de multe ori de acasă, lucrând prin diferite oraşe. Ea a avut o legătură

strânsă cu un nemernic şi n'am ştiut decât prea târziu... *Acesta îi făgăduise s'o ia în căsătorie, dar dispăru pentru totdeauna... Când ruşinea fetei mele deveni cunoscută tuturor, ea părăsi casa părintească plecând spre West. După câtva timp auzii vorbindu-se despre ea. Trăia în mod cinstit, lucrând pentru copilul ei... Trecu o vreme oarecare; nimic nu mă mai reţinea. Şi atunci, plecai la rândul meu spre West. Mişelul care o înşelase se afla şi el prin aceleaşi meleaguri. Acum... sunt în căutarea lui, pentru a-l ucide. I-am pierdut însă urma, ca şi pe-a fiicei mele, căci plecase din locul unde trăia, gonită de amintirea trecutului ei.

— Da, o nenorocire foarte tristă, spuse Cameron, făcând un efort ca să se stăpânească. — Spune-mi, prietene, in ce loc s'a întâmplat asta?

— In Illinois, la Peoria.

— Şi... numele tău? continuă Cameron cu voce răguşită.

— Warren... Jonas Warren.

Numele atinse pe Cameron ca o măciucă în creştetul capului. Se sculă ţeapăn, subit încordat, ca oamenii loviţi de glonţ în plină inimă. Murmură câteva cuvinte nearticulate şi se retrase în umbră. Totuşi, nu fu descoperit, cu toată agitaţia lui, căci Warren rămăsese în acelaş loc, lângă foc, cu capul în piept, adâncit în gândurile lui negre, aproape uitând cu totul de tovarăşul lui.

Cameron se duse puţin mai departe, în obscuritatea nopţii, cu sângele svâcnindu-i puternic în urechi şi murmurând neîncetat.

— Dumnezeu al nenorocirii! Fatalitate! Nell era fata lui!

III

Cameron se simţea peste măsură de turburat. Era lucrul cel mai nesuferit din lume ca, printre milioane de alte fiinţe omeneşti, doi oameni cari nu se întâlniseră niciodată, să fie împinşi în deşert din cauza aceleiaşi femei. Trecutul nu-i dădea pace şi simţea că asta are să ţină până la moarte. Ceeace îi mai dăduse puţin gust pentru viaţă, era puterea de a străbate aceste locuri sălbatice, unde nici-un ochi omenesc nu-l vedea şi, poate nu-i desvăluia secretul lui. Şi întâmplarea, fatalitatea mai bine spus, îl pusese faţă 'n faţă cu tatăl aceleia căruia el îi sdrobise inima.

Suferinţa lui Cameron deveni insuportabilă. O voce nevăzută îi striga să destăinuiască bătrânului adevărata lui identitate. Warren l-ar ucide poate, dar nu frica de moarte îl împiedica.

O văzuse de prea multe ori în faţă. Era gândul că va adăoga încă o tortură groaznică acestui om care suferea de-atâta vreme. In orice caz, va încerca să repare răul făcut, aşa cum va putea.

Cameron îşi îndreptă gândurile spre tânăra fată. Ea trăia acolo în depărtare, în orizontul îndepărtat din West. Nell îşi refăcuse viaţa sdrobită... Şi acum lupta pentru fericirea copilului ei! Nefericita Nell! Cameron îşi simţi trupul cuprins de fioruri, de o durere fizică neobişnuită, datorită emoţiei născută dintr'un sentiment straniu, nedefinit.

Se întoarse lângă foc, încercând să găsească o linie de conduită. Warren stătea în acelaş loc şi aproape nici nu băgase în seamă întoarcerea lui; probabil că nici nu observase că rămăsese câtva timp singur.

Cameron întrerupse tăcerea:

— Warren, povestea ta m'a făcut să reflectez mult. Trebue să-ţi vorbesc acum şi despre mine... Ascultă! In tinereţea mea — şi asta îmi pare atât de îndepărtat, deşi nu-s decât câţiva ani — eram un om din care pasiunile făceau tot ce voiau. Am provocat o mare nenorocire celei mai cinstite şi mai frumoase fete pe care am cunoscut-o. Am plecat apoi, fără să-mi închipui că ar putea avea urmări mişelia mea. Puţin mai târziu, simţii că o iubeam cu adevărat. Apoi, primii o scrisoare pe care ar fi trebuit s'o primesc cu câteva luni mai înainte şi în care fata mă ruga să vin s'o salvez în grabă. Pe jumătate nebun de remuşcări şi de teamă, îmi procurai un certificat de căsătorie şi plecai spre oraşul unde locuia. Dar... nu o mai găsii. Părăsise oraşul de câteva săptămâni. Nişte prieteni mă înştiinţară că trebuia să mă păzesc de tatăl ei... Reuşii însă, în cele din urmă s'o regăsesc şi să mă căsătoresc cu ea. Dar era prea târziu! Ea nu mai voia să trăiască cu mine şi mă părăsi. Am vrut s'o urmez în West, unde se refugiase, însă n'am mai găsit-o niciodată...

Warren asculta, puţin aplecat înainte, cu ochii fixaţi pe cei ai lui Cameron, ca pentru a căuta urmele celei mai neînsemnate remuşcări, care l-ar fi făcut mai puţin de dispreţuit.

Cameron susţinu privirea fără să clipească, apoi reluă:

— Ştii, desigur, că oamenii ce trăesc în deşerturi îşi pierd numele, identitatea de altă dată. Nu vei fi deci surprins dacă vei afla că numele meu nu este Cameron, aşa cum sunt poreclit.

Warren se îndreptă din şale, cu ochii scânteietori şi ascultă mai departe.

Cameron avu senzaţia că inima caută să-i spargă pieptul.

Se simţi îngheţat, ca şi cum în vine i-ar fi curs ghiaţă, nu sânge, şi trebui să facă un efort vizibil, pentru a continua aproape şoptind...

— Warren, eu sunt omul pe care-l cauţi... Sunt Burton, amantul fetei tale, a lui Nell!

Bătrânul cu părul sur, dintr'un salt fu în picioare şi apucă pe Cameron de gât. Acest atac brusc şi durerea provocată de degetele de fier ale lui Warren, făcură pe Cameron să-şi dea seama de pericol, înainte de a fi prea târziu. Se sbătu ca un disperat, pentru a nu fi aruncat la pământ, strigând aproape sugrumat.

— Warren!... Opreşte-te!... Am salvat copilul!... Am certificatul de căsătorie!... L-am păstrat ca dovadă...

Cameron simţi că un fior electric trece prin trupul lui Warren. Repetă încăodată disperat, ceeace spusese. Warren, cedând unei forţe irezistibile, liberă pe tânăr din strânsoarea ucigaşă şi, clătinându-se pe picioare, se dădu îndărăt, bătând aerul cu braţele. Faţa îi părea acoperită de un văl întunecos şi sinistru.

— Warren! Ascultă! continuă din nou Cameron. M'am căsătorit cu Nell. Am salvat-o!...

Bătrânul scoase un strigăt ascuţit şi Cameron fugi printre stânci.

Când se întoarse, Warren se aşezase lângă foc şi părea că-şi revenise în fire. Vorbi şi glasul lui luă un ton mai grav.

Ridicâdu-se de jos, stinseră focul şi se pregătiră de plecare. Nici-un cuvânt în privinţa lui Nell nu se mai pronunţă. Înaintând tăcuţi prin întuneric, păreau două fantome împovărate de o imensă greutate sufletească.

IV

A doua zi de dimineaţă, soarele apăru înconjurat de un nor roşu, sinistru.

— Miroase a furtună, spuse Cameron. Nisipul se urcă în aer.

Mai merseră o milă. Un văl galben se apropia fulgerător de ei. Un şuerat ascuţit îi asurzi aproape. Warren descălecă şi descărcă caii. Cameron cerceta cu ochii neliniştiţi zarea.

Se culcară la pământ şi se acoperiră cu păturile. Se scurse câtva timp. Nisipul îi biciuiau fără cruţare. Cameron şi Warren udară nişte cârpe şi-şi acoperiră capetele cari clocoteau în flăcări, de căldura înăbuşitoare ce domnea în aer. Nisipul îi acoperea fără încetare. şi erau nevoiţi să muncească din

greu pentru a-l da deoparte. Firele mărunte de nisip le intrau în ochi, în nas, în gură, silindu-i mereu să fie în continuă mişcare, ceeace era bine căci se lăsase un frig de moarte.

Vreme de trei ore luptară vajnic cu secera necruţătoare a morţii.

Când încetă furtuna, erau ca năuciţi, cu ochii roşii şi trăsăturile crispate.

După ce se ridicară de jos, Warren scoase un strigăt de spaimă. Caii dispăruseră. Fie că se salvaseră cu fuga, fie că fuseseră acoperiţi de nisip, cert este însă că nu se mai vedeau.

Suflul morţii plutea în aer. Cameron şi Warren nu mai îndrăsneau să se privească. Ştiau soarta ce-i aştepta. O singură speranţă le mai rămăsese: să găsească un isvor de apă. Toată ziua şi toată noaptea merseră mereu. Erau frânţi de oboseală şi ochii le străluceau cu luciri sălbatece.

Ziua următoare îi găsi într'o câmpie imensă, nesfârşit de lungă, şi fără nici-un adăpost contra zăpuşelii insuportabile. Warren începuse să se clatine pe picioare ca un om beat. Cameron îl susţinu şi-şi continuară drumul.

Deodată, Warren se prăbuşi. Işi sleise puterile. Cameron, descurajat, se aşeză lângă el. Buzele îi erau arse de sete, şi şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru o picătură de apă.

— Nu mai pot! murmură el. Simt că-mi voi pierde minţile.

Soarele se înălţase până deasupra capului, aruncând suliţe de foc deasupra deşertului arzător. Capul îi era în flăcări, tâmplele îi svâcneau teribil, în gât simţea o durere îngrozitoare... Setea nu-i dădea pace. Nisipul strălucea, luându-i aproape cu totul vederea, orbindu-l...

Cu un geamăt uşor, se lungi pe nisip şi cu o disperare uriaşă începu să scormonească adânc, tot mai adânc. Furiile parcă pusese stăpânire pe el. Scrâşnea din dinţi la fiecare opintire, şi icnea nervos, ca într'o luptă uriaşă. Warren, cu ochi înroşiţi de dogoare, îl privea sălbatec.

Un singur gând îi frământa: apa.

Brusc Cameron se opri scoţând un strigăt:

— Warren! urlă el. Priveşte, priveşte! Aur!... Aur!...

Dar bătrânul, ale cărui speranţe se spulberaseră odată cu această descoperire, dădu ochii peste cap şi căzu moale, ca un sac gol.

Cameron simţi că sângele i se urcă în cap năvalnic, acoperindu-i nemilos conştiinţa.

— Aici mi-e sfârşitul! se gândi el fără nici-un pic de remuşcare.

Ca prin vis, îi apăru în față chipul de femee care-l urmărise toată viața. Era aici, în fața lui, și-l privea cu repros. Cameron scoase un strigăt răgușit și încercă să alunge viziunea îndepărtând-o cu brațele. Apoi, începu să se roage cu infocare, implorând Divinitatea să aibe grijă de nevasta și copilul lui, să le conducă pașii până aici, să se bucure de fericirea pe care le-o va da aurul.

Un singur gând îi mai trecu prin creer. Cu greutate vârâ mâna în buzunar, căutând ceva. Scoase o bucată de hârtie, apoi, cu cuțitul își făcu o sgârietură pe antebraț și cu lama cuțitului muiată în sânge mâsgăli câteva cuvinte pe hârtie.

Indată ce ultimul cuvânt fu scris, Cameron simți că se află la capătul puterilor. Capul îi fu cuprins de un fel de vârtej, o ceață deasă i se puse pe ochi, împiedicându-l să vadă măcar la un pas. Gâtlejul îi era uscat. Vru să strige, dar nu scoase decât un mormăit răgușit. Cu un gest sălbatec duse la gură mâna la care se tăiase și supse cu aviditate sângele ce-i curgea în picături mici.

Acest efort îl slăbi și mai mult; cu un horcăit groasnic, alunecă moale peste trupul neînsuflețit al lui Warren. O străfulgerare îi străbătu totuși mintea. Hârtia! Cu un gest aproape mecanic, scoase tabachera din buzunar și pe dibuite vârâ hârtia înăuntru.

Și asta fu tot. Mâna refuză să se mai supună voinței creerului, și căzu jos, cu un sgomot sec.

Se sfârșise!

... In imensitatea sinistră a deșertului, tăcerea acoperi totul. Majestoși, doi vulturi șburau în cercuri largi, deasupra lor.

GRANIŢA INSANGERATA

de ZANE GREY

1. VECHI PRIETENI

Richard Gale se gândea că venirea lui în West fusese provocată de tatăl său, care-i prezisese că toată viaţa lui are să fie un puturos şi un visător, şi o să rătăcească prin lume, fără vre-un scop precis, fără idealuri, din cauza inacţiunei lui.

Tânărul voise să-i arate că nu era aşa, şi acesta era motivul care adusese pe Gale la frontieră. De câtăva vreme, ziarele dădeau noutăţi asupra revoluţiei mexicane, despre răsboiul de guerillas 1), despre cowboy americani cari se luptau cu rebelii, despre cavaleria Statelor Unite care patrula la graniţă şi însfârşit, despre istorisiri sălbatice cu bandiţii şi atacuri îndrăsneţe.

Gale însă, ascultând toate aceste veşti, rămase sceptic. Dar, cum ocazia, precum şi viaţa lui aventuroasă petrecută în Montana, Wyoming şi Colorado, de când plecase de acasă, îi oferea un nou prilej de a trăi mai intens, se hotărî să plece spre Sud, spre graniţa Arizonei, unde spera să găsească aventuri, cari să dovedească părinţilor lui că ştie ce-i viaţa. Ştia foarte bine ceace-l aştepta la frontieră. Luni întregi de vagabondaj, prin deşerturi imense şi sterile, cu speranţa că va da peste un loc care-i va conveni şi unde să se stabilească...

Intr'o seară a lunei Octombrie, Gale îşi făcu intrarea în Casita, surprins de faptul că era un oraş destul de important.

O mulţime gălăgioasă de mexicani, cu uriaşe sombreroauri îi apăru în cale, la intrarea în oraş. Gale, avu impresia că se găsea într'o ţară străină, dar în curând zări mai mulţi oameni de aceiaş naţionalitate, dintre cari, unul consimţi, la cererea lui, să-i arate un han. Pe drum, acesta îi lămuri că partea cea mai puţin importantă a Casitei a-

1) Hărţuială.

parținea Arizonei, iar cealaltă Mexicului. Orașul avea mai multe mii de locuitori, cari, în majoritate, locuiau la capătul de sud al străzii principale, care ținea loc de frontieră. Călăuza tânărului mai adăugă că rebelii intrau chiar în ziua mare în oraș, și atunci domnea o agitație febrilă.

Gale se afla fără nici-un dolar în buzunar și sfătui pe acesta să-l ducă la un han modest. Când, în cele din urmă, intră într'unul, vederea consumatorilor care se înghesuiau la tejghea, îl făcu să-și dea seama că îmbrăcămintea lui nu se acomoda deloc cu acest ținut sălbatec și gândul că trebuia să-și facă rost de altele prin orice mijloc, deveni atât de stăruitor, încât aproape îl obseda.

— Drace! își spuse el. N'am o lăscaie. Tata mi-a spus că nu sunt bun de nimic și că mă voi întoarce acasă fără nici-un dolar... Și-mi pare că are dreptate. Nu prea știu ce-am să fac în acest oraș de **greasers** 1).

Uitându-se atent în jurul lui, zări mese de joc și de băut, scaune și un bar. Podeaua era de scânduri șubrede, pereții din butuci de pin, în care se găseau câteva găuri, numite pompos, ferestre. Un nor alburiu de fum umplea această sală, în care se înghesuiau unii peste alții, băutorii și jucătorii: Mexicani în picioarele goale, având numai sandale, îmbrăcați în costume mult diferite atât la culori, cât și la lucrătură. Mulți dintre ei aveau uniforme albastre cu epoleți auriți pe umeri și încinși la brâu cu revolvere. Făceau parte, fără îndoială, din poliția băștinașe. Erau apoi, americani cu fețe aspre și bărboși. Chelnerii alergau de colo până colo, servind băuturi tari, cari ar fi putut ameți taurii, nu însă pe acești oameni aproape sălbateci, cu privirile rătăcite și amenințătoare.

La unul din colțurile sălei, în jurul unei mese, se afla un grup de șase oameni, dintre cari patru stăteau pe scaune, iar doi în picioare și care atrase atenția lui Gale. Trăsăturile lor săpate ca în piatră, fețele bronzate, ochii lor străpungători, precum și statura lor impunătoare, și aerul liniștit și flegmatic, arăta numaidecât că erau cowboy, cu toată îmbrăcămintea lor asemănătoare cu a celorlalți. Gale observă că aveau carabine, și acest amănunt îl surprinse. El își făcuse o altă ideie despre westul modern, dar amintindu-și de zvonurile despre luptele de la frontieră, nu se mai miră.

---

1) Băștinași mexicani sau hispano-mexicani.

După ce străbătu o sală vecină, se pregătea să intre în „saloon", când un soldat se ciocni de el. Tânărul se scuză și vru să treacă mai departe, dar celălalt îl opri, strigând:

— Dick Gale!

— Dar, răspunse Gale, nu te cunosc!

Nu putea zări obrazul celuilalt, ascuns sub un sombrero cu boruri late și îndesat pe ochi.

— By Jove! Tu ești Dick! Ce întâmplare? Nu mă recunoști?

— Imi pare că ți-am mai auzit vocea, făcu tânărul. Poate te-aș recunoaște dacă ți-ai arăta fața.

Străinul, în loc să răspundă, trase pe Gale mai la o parte și-și scoase sombrero-ul, lăsând părul negru-albăstrui să-i cadă în plete pe umeri.

— George Thorne! E oare posibil...

— Sst! îl întrerupse celălalt, astupându-i gura cu mâna. Nu trebue să fiu recunoscut aici. Iți voi explica îndată. Ce surpriză! Cinci ani, Dick. Cinci ani de când nu te-am mai văzut. Ce-ai făcut în timpul acesta?

— Să nu vorbim de asta, răspunse Gale surâzând. George, sunt al dracu' de mulțumit că întâlnesc un prieten în țara asta. Așa dar, ești în armată?

— Da. Sunt aici cu Brigada 9-a de Cavalerie. Dar tu ce faci aici, Dick? Ai venit să lucrezi ca minier sau ranchman, în deșertul ăsta uitat de Dumnezeu?...

— La drept vorbind, George, nu știu mai mult ca tine.

— Hm! Ce fel de vorbe sunt astea?

Cei doi oameni se așezară la o masă neocupată și comandară două whisky-uri.

— Ce nu merge, Dick? Taică-tău și-a pierdut oare averea?

Richard Gale se simți mișcat. Ce fericit era că întâlnise un prieten, căruia să-i vorbească deschis! Nu simțise niciodată, până acum, cât fusese de singur în peregrinările lui prin ținuturi sălbatece.

— George, rătăcesc de colo până colo, în căutarea a nu știu cărui lucru, care să mă astâmpere. Nu m'am certat cu tata, cum poate îți închipui. Dar, la dracu'! Dad 1) m'a rănit crunt în demnitatea mea și am plecat. Iată totul. Terminând școala nu prea i-am făcut plăcere prin munca

---

1) Diminutiv afectuos pentru tată.

ce-o făceam. Şi cu drept cuvânt, afacerile nu-mi puteau intra în cap. Tata s'a înfuriat şi m'a numit fiu de bani gata, bun de nimic. O scenă furtunoasă a avut loc între noi. Când i-am spus că voi pleca în West şi mi voi alcătui singur viaţa, s'a înfuriat ca un turbat. Ceace m'a necăjit mai mult a fost faptul că mi-a spus că nu voi fi niciodată în stare să mă bat pentru orice ar fi.

— Nu ştii să te baţi! strigă Thorne cu căldură. Ce-a înţeles el prin asta?

— Habar n'am. In orice caz, a spus-o, şi atunci am plecat. Pe vremea aceia nu ştiam ce este realitatea, dar pe toţi dracii din iad cred că acum ştiu. Totuşi, sunt încă un pui de om bogat, fără iniţiativă, ignorând cu desăvârşire valoarea banului. N'am descoperit încă la ce sunt bun, şi nu ştiu cum să întrebuinţez aceste braţe. Asta mă înnebuneşte! Dar, am să mă angajez la un fermier sau într'o mină, să fac orice, chiar să mă alătur rebelilor.

— Ah! Am ştiut că ai să-mi spui asta, făcu Thorne clătinând din cap. Ei bine! Dick, nu trebue să te mai gândeşti la asta. Prietene se petrece ceva în Mexic! Statele-Unite, nu-şi dau seama încă de asta. Dar aici, la graniţă, rătăcesc fără căpătâiu revoluţionari , soldaţi prost plătiţi, bandiţi, **outlaws, peoni,** fete şi femei îngrozite de teroare. Mexicul este astăzi ca un vulcan, gata să erupă. Nu face această greşeală grosolană să te alături rebelilor. Americanii sunt urâţi în acest ţinut de Mexicanii din clasa de jos pentrucă dau ajutor federalilor. Te sfătuesc să te îndepărtezi cât poţi de repede de graniţă, căci dacă nu mori de foame sau sete, sau nu eşti ucis la vreo învălmăşeală, desigur că vre-un oarecar **greaser** îţi va da o lovitură de cuţit care-ţi va închide gura pentru vecie. Sunt mulţi Americani cu rebelii spre Est, cu Agua Prieta şi Juarez. Oroza se luptă la Chihuahua şi cred că urzeşte ceva nu prea bun pentru noi. Sonora, în regiunile ei muntoase, adăposteşte sclavajul pe scară întinsă, a Indienilor Yaqui. Pretutindeni, revoluţia mocneşte gata să isbucnească.

— Hm! Asta nu miroase, desigur, a bine, spuse Gale, şi este ceva nou pentru mine. Dar dece guvernământul nu se mişcă?

— Din cauza fricii de complicaţii internaţionale. E o situaţie delicată, băete. Autorităţile din Washington nu nesocoteşte gravitatea faptului, fii sigur! Noi patrulăm, ziua şi noaptea de-a lungul frontierei. Dar asta-i un ade-

vărat Dick. Aş putea să-ţi citez vreo duzină de cazuri când cavaleria ar fi putut urmări bande de jefuitori de partea cealaltă a graniţei. Dar n'a făcut-o. Suntem aici ca nişte vite, aşezaţi pe un butoiu cu bulliere. E imposibil să împiedicăm pe rebeli să treacă frontiera, şi nici să-i atacăm. Dar asta n'o să mai dureze mult pentru mine, căci angajamentul meu expiră peste trei luni. Gândeşte-te ce mulţumit sunt de asta, şi nu numai din cauza unui singur motiv.

Thorne era prada unei vii excitări pe care în zadar încerca s'o ascundă. Faţa îi era palidă şi ochii îi străluceau de un foc întunecos. Pentru moment, plăcerea pe care o resimţea, vorbind cu Gale calmase puţin emoţia lui interioară, dar liniştea lui aparentă nu dură mult. Era aşezat lângă o fereastră şi, din timp în timp, arunca câte-o privire fugară în stradă. Deasemeni privea în aceiaş vreme, şi ceasul său de aur.

Aceste amănunte nu puteau scăpa lui Gale.

— George, sfârşi el prin a spune, îmi pare că nu eşti în apele tale. Am avut o altă impresie despre tine înainte. Armata oare te-a schimbat atât?

Thorne începu să râdă, un râs ascuţit şi puţin forţat. Se ridică brusc, plăti consumaţia, apoi se uită din nou în stradă şi în cele din urmă îşi aruncă ochii prin saloon. In această parte a hanului, se găsea o uşă care dădea într'un loc umbrit de un grup de arbori şi de nişte tufişuri. Mişcările lui Thorne erau sacadate şi nervoase. Se întoarse spre Gale şi sprijinit cu mâinile de masă, puţin aplecat din şale, îl privi drept în faţă.

— Am plecat din lagăr fără permisie, mărturisi în cele din urmă el.

— E ceva grav? întrebă Dick.

— Grav? Dacă sunt descoperit, sunt pierdut. Rebelii sunt în oraş şi în orice moment se pot isca turburări. Trebuie să fiu gata să răspund la apel. Dacă nu, urmează arestarea, liberarea mea târzie, planurile mele distruse, însfârşit, ruina mea.

Gale rămase mut, încremenit de uimire. Thorne se apropiă de el, cu ochii lui negri, neliniştiţi.

— Am fost buni camarazi altădată...

— Desigur, răspunse Dick, care nu pricepea nimic.

— Ce-ai spune Richard Gale, dacă ţi-aş mărturisi că eşti singurul om a cărui întâlnire mă bucură, în situaţia în care mă găsesc?

Gravitatea privirii, vocea puțin tremurătoare a prietenului său, făcură pe Gale să fie mai atent.

— Thorne, ți-aș spune că mă simt fericit.

Mâinile celor doi tineri se strânseră cu putere o clipă, apoi se așezară din nou la masă, față 'n față.

— Ascultă, începu George Thorne cu vocea scoborâtă, este o săptămână — și-mi pare că-i un an — de când am dat ajutor refugiaților veniți din Mexic. Printre ei se afla o femee, travestită în călugăriță. O frumusețe! Am observat că se ținea la depărtare de ceilalți. Bănuiam că se deghizează și nu scăpai ocazia să-i ofer serviciile mele. Ea răspunse spaniolei mele stricate printr'o englezească perfectă. Imi spuse că fugise din Mexic, îngrozită de barbariile ce se petreceau acolo. Tatăl ei fusese luat ostatic, iar când răscumpărarea fu plătită, fu ucis mișelește. Șeful acestora este un bandit numit Rojas. Peonii îl adoră, pe el și în general pe toți bandiții, căci aceștia jefuesc pe bogați, pentru a le da și lor o parte. Rojas a văzut pe această fată și a răpit-o. Ea însă, a reușit să corupă pe cei ce o păzeau și să fugă, refugiindu-se la niște prieteni. Rojas făcea sforțări disperate ca s'o găsească și atunci, sub această travestire, a venit în Casita.

Nenorocirea ei mă mișcă mult. Aruncându-i o privire furișă, văzui că era de o frumusețe uluitoare și n'o mai putui uita. Se găsea aici, fără prieteni, fără bani și știa că Rojas este pe urmele ei. Am sfătuit-o să-și scoată vălul și să tragă la un han. Acum, se găsește aici. I-am făgăduit că am să vin s'o văd pentru a examina mai atent situația ei. Și am revăzut-o! Oh, Dick! E fata cea mai minunată pe care am întâlnit-o vreodată. Se numește Mercedes Castaneda și face parte dintr'o veche familie spaniolă. A trăit mult printre străini, vorbește corect franțuzește și... Dar trebue să fiu cât mai scurt.

Dick, gândește-te că Mercedes, ea însăși, m'a iubit dela prima vedere. Vreau să mă căsătoresc cu ea, și s'o duc în interiorul țării, departe de graniță. Dar e foarte greu. Și eu și ea, suntem spionați. E imposibil s'o văd fără să se știe... Și, de două zile se petrec evenimente misterioase în oraș. Eri a sosit aici avangarda lui Rojas și astă-seară trebue să vină și el. Indată ce am aflat asta, am făcut imposibilul ca să vin aici, riscându-mi chiar cariera. Am convins un preot să vină să mă unească pe vecnicie cu ea, dar mă tem că a fost împiedicat, căci trebuia să fie aici de mult.

— Thorne, de ce nu te-ai căsătorit mai înainte? Puteai să eviţi riscurile de acum, îl întrerupse Gale.

— Aş fi putut face asta aseară; dar ştii că suntem acum dincolo de frontieră?...

— Să fim oare pe teritoriu mexican? făcu Dick uimit.

— Sigur că da, prietene, şi asta complică totul. Rojas şi bandiţii lui au Casita în mâinile lor, dar acesta e capabil chiar fără ajutorul oamenilor lui, s'o răpească şi să fugă în munţi. Dacă Mercedes este supraveghiată, dacă se ştie cine este, şi mă tem că da, atunci la ieşirea din han, eu voi fi înjunghiat, iar ea răpită.

— La dracu'! zbieră Gale. Cum se pot întâmpla asemenea lucruri la câţiva paşi de frontieră?

— Tocmai asta-i cauza, nu uita. Nu ştii încă ce putere au aceşti guerilleros, aceşti şefi de bandă rebeli, şi în general toţi bandiţii, asupra populaţiei mexicane. Un bandit, pentru ei, este un idol. De pildă, Quinteros. Era un sclav, un peon. A devenit un bandit faimos. Când a isbucnit revoluţia a fost proclamat şef şi cu banda lui a devastat regiuni întregi. Rezistenţa pe care o opune forţelor federale, nu-i decât un pretext pentru a fura, a jefui şi a răpi femeile. Acum, este prieten cu Rojas şi decând acesta vrea să răpească pe Mercedes, Quinteros îi dă ajutor. Şi crezi că-l ajută, ca Mercedes să fie a lui Rojas? Nu. O vrea şi el. Şi de asta mi-e frică, Dick. Doi bandiţi fioroşi urmăresc acelaşi scop, şi eu nu pot să opun decât o slabă rezistenţă, pentru a apăra, pe biata fată, care-i disperată. L-am văzut pe Rojas. E un demon îndrăsneţ, un desperados, îmbrăcat de sus şi până jos în fireturi. Se afla printre rebelii cari au jefuit Sinaloa, oraşul natal al lui Mercedes, şi a furat o jumătate de milion de dolari. Rojas, ca şi Quinteros şi toţi bandiţii, de altfel, aruncă aurul în toate părţile, aşa cum varsă sângele bieţilor oameni ce le ies în cale. Fetele peonilor consideră ca o onoare pentru ele, când sunt răpite de ei...

Thorne se opri puţin ca să răsufle şi-şi şterse năduşala abundentă depe frunte; aruncă apoi, o nouă privire pe fereastră, înainte de a continua.

— Cântăreşte bine acum, situaţia fetei. N'am nici-un ajutor din partea cealaltă a frontierei, şi nu ştiu de unde mi-ar putea veni unul. Populaţia de aici este, în majoritate, mexicană şi este de partea acestor ticăloşi. Rojas şi Quinteros sunt capabili să uzeze de influenţa lor asupra acestora, pentru a-şi ajunge scopul. Dacă nu voi reuşi să

le dejoc planurile, Mercedes îmi va fi răpită. Dar îi voi ucide mai înainte, pe ei sau pe alții din oamenii lor... Asta-i situauția, Dick. Nu am timp de pierdut, căci risc să fiu dat ca dezertor. Rojas și Quinteros, despre care ți-am vorbit prea puțin, dar despre care alții știu mai multe, flecărind pe socoteala buzei lui de jos, despicată în două, desigur de vre-o lovitură de cuțit căpătată în cursul vreunei răpiri, sunt în oraș. Eu am fost silit să vin aici. Preotul m'a trădat sau a fost împiedicat să ajungă până aici. Mercedes este singură; ea așteaptă o salvare miraculoasă, bazându-se numai pe mine... E ființa cea mai adorabilă din lume!... In scurt timp se vor petrece în acest han lucruri groaznice. Richard Gale, ești cu mine ?

Gale respiră adânc. Calmul, indiferența, lenea, care puseseră stăpânire pe el vreme de câteva luni, dispărură ca prin farmec. O clipă, se simți incapabil să vorbească; dar mâna lui strânse puternic patul revolverelor ce-i ieșau de la centură. Fața lui Thorne, văzând schimbarea petrecută în sufletul prietenului său și hotărârea lui, străluci de bucurie. Disperarea și neliniștea care-l dominaseră, făcură loc unui surâs de recunoștință mută.

In acest moment, atenția lui Dick fu atrasă de un sgomot ușor și privind peste umărul prietenului său, zări în dreptul ferestrei doi oameni, cu fețe aspre, dar cu trăsături regulate, dintre care unul avea buza de jos despicată, ceace-i dădea o oarecare înfățișare desgustătoare. Buzele acestuia schițau un rânjet fioros, în timp ce ochii celuilalt, scânteiau de o lucire sălbatecă.

Dick nu se mișcă, dar Thorne observându-l că privea atent în noapte, se întoarse brusc, rămânând cu ochii ficși de fereastră.

— Rojas! murmură el.

— Și Quinteros! adăugă sinistru Gale.

2. MERCEDES CASTANEDA

Oamenii dispărură. Richard Gale auzi un sgomot de pași, urmat de clinchete de pinteni. Se apropiă iute de fereastră și avu timpul să zărească doi Mexicani intrând în saloon. Viziunea fusese rapidă, dar avu timp să vadă două sombrerouri negre, două uniforme pestrițe și o carabină grea la banduliera unuia dintre ei, probabil Rojas, după părerea lui.

Câteva umbre omeneşti mergeau încet, încrucişându-se pe stradă.

— I-ai văzut? Unde s'au dus? întrebă Thorne, apropiindu-se de Gale. Aceşti indivizi pe care-i vezi plimbându-se pe stradă, cu cartuşiere în cruce pe piept, sunt rebeli.

— Cred c'au intrat în **salcon**, răspunse Richard. Rojas, după câte mi s'a părut, avea o carabină, dar indivizii din stradă sunt fără arme.

— Te înşeli. Priveşte bine. Mexicanul ăsta, care pare că nici nu observă ce se petrece în jurul lui, e o santinelă. Are o carabină de dimensiune mică, aproape ascunsă... Uite un altul puţin mai departe... Mi-e teamă că Rojas a reperat hanul.

— Dacă am putea fi siguri!

— Sunt sigur, Dick. Să trecem în vestibul. Vreau să văd ce se petrece în partea cealaltă a hanului.

Gale ieşi din sală cu Thorne şi se găsi într'un coridor cu tavanul ridicat, care într'o parte dădea în stradă, iar în cealaltă într'o piaţă. Un Mexican, cu o pătură indiană pe umeri, şedea la intrare. In piaţă, se auzea sgomot de paşi. Thorne intră într'o cameră luminată şi mai slab ca coridorul. Inăuntru, se afla o masă, câteva scaune şi un pat.

— Mercedes mi-a dat întâlnire aici, spuse el. In fiecare seară, la aceiaş oră, ea coboară pe scări şi dacă sunt aici, vine înăuntru. Mai târziu, n'am putea să ne întâlnim, căci camera se ocupă. Am de gând să ies în piaţă, care este slab luminată în această parte a hanului. Numai în felul acesta pot s'o scap, dacă îmi va fi posibil.

— Cei doi prieteni se aplecară pe fereastra deschisă. Piaţa se afla într'un întuneric de nepătruns şi părea goală. Gale însă, zări silueta unui Mexican care se plimba cu paşi rari prin faţa uşei. Un altul se afla puţin mai departe, ascuns în umbra unui grup de copaci. Nu era greu de priceput că aceşti indivizi erau puşi de strajă.

Apucând de braţ pe Gale, Thorne se îndepărtă de fereastră.

— Ai observat? spuse el încet. Tocmai de ce mă temeam. Rojas a înconjurat casa. Voiam să fug cu Mercedes, dar nu se mai poate. Totul e pierdut... Dumnezeule! Iată pe Mercedes, acum... Dick, găseşte un mijloc de scăpare din capcana asta!

Gale se răsuci pe picioare, zărind pe Thorne străbătând

iute camera. Din penumbră, în susul scării, se vedea forma nelămurită a unei femei. Când aceasta observă pe Thorne, coborâ în grabă, fără sgomot şi căzu în braţele tânărului, începând să vorbească dulce şi întretăiat. Era un amestec incoherent de spaniolă şi engleză.

Thorne conduse pe tânăra fată în mijlocul camerei, sub lampa, a cărei lumină cădea pe Gale. Ea dădu puţin la o parte vălul şi Dick zări un mic căpşor brun, înălţat mândru, un obraz oval, pe jumătate ascuns, de o albeaţă de camelie şi nişte minunaţi ochi negri.

— Mercedes... Dick Gale, un vechi prieten, cel mai bun pe care l-am avut vreodată, îl prezentă Thorne.

— Senor Gale... Ah! Sunt fericită... Prietenul său...

— Da, Mercedes, prietenul meu şi al tău, spuse Thorne repede. Avem nevoie de el. Noutăţile sunt rele, scumpa mea, şi timpul este scurt. Preotul n'a venit. Ascultă, fii curajoasă, Mercedes... Rojas şi Quinteros sunt aici!

Fata scoase un strigăt nearticulat, care atinse penibil nervii lui Gale, şi se clătină, gata să leşine. Thorne o apucă în braţe şi cu o voce răguşită, o rugă să se stăpânească.

— Scumpa mea! Pentru Dumnezeu, nu-ţi pierde curajul! Altminteri suntem pierduţi. Vom găsi noi ceva ca să te salvăm. Fii tare.

Dick văzu că Thorne era în culmea neliniştei, nemaiştiind ce vorbeşte. Palid şi tremurând, strângea cu căldură la piept pe tânăra fată, a cărei teroare era vizibilă în ochii ei.

— Senor, iubitule, voi fi curajoasă... Voi lupta până la capăt. Dar jură-mi pe Sfânta Fecioară că, dacă trebue, pentru a mă salva de aceşti bandiţi, de Rojas... şi Quinteros... **mă vei ucide!**

— Mercedes! Da, îţi jur, răspunse el cu vocea strangulată. Ştiu... aş fi mai fericit să te văd moartă decât... dar nu te lăsa pradă descurajării... Vom reuşi să scăpăm. Dick ne va ajuta... Te va pune la dăpost... Te va apăra de aceşti bandiţi.

Tânăra se mai linişti puţin; căutând să se stăpânească se întoarse spre Gale:

— Senor, eşti American. Nu cunoşti sângele spaniol, ura şi cruzimea acestor bandiţi. Doresc să mor mai bine, decât ca Rojas sau Quinteros să pună mâna pe mine. Dacă mă va prinde vie, cele câteva ore care le voi mai trăi, vor fi pentru mine un supliciu groasnic. Senor, ai vreo

soră pe care-o iubeşti? Ajută în numele ei pe senor Thorne să mă salveze. E un soldat. Nu e liber. Nu trebue să-şi trădeze onoarea pentru mine... Dar, amândoi, atât de tari şi curajoşi, veţi isbuti! Ce înseamnează pentru voi, unul ca Rojas sau Quinteros, fii de sclavi, laşi!

Mercedes se apropie de Gale şi-i întinse mâinile; în vreme ce el se apleca să i le sărute, simţi, cu inima svâcnind, că este gata să moară pentru această minunată creatură.

— Senorita, spuse el, nu-mi închipuiam niciodată că voi face vre-un serviciu unui înger.

— Ce serviciu? întrebă Thorne agitat peste măsură.

— Acela de a reduce la neputinţă pe aceşti doi bandiţi, pentru seara asta sau chiar şi pentru altele.

— Dick, ce vrei să faci? făcu Thorne cu teamă.

— Vreau să fac un mic tămbălău în **saloon**, răspunse surâzând, Gale. Voi...

— Nu, nu! îl întrerupse acesta, nu face asta, Dick! Vei fi ucis!

— Un suflet pierdut mai puţin pe pământ, glumi tânărul. Voi dispare însă din faţa lor, înainte ca ei să-şi dea seama de ceace se petrece... Staţi lângă fereastră. Când scandalul va isbucni, mexicanii din stradă vor năvăli în **saloon**. Atunci ieşiţi în piaţă, traversaţi-o şi fugiţi cât vă ţin picioarele. Vă voi ajunge, înainte ca să vă depărtaţi prea mult.

Thorne voi să-i răspundă, dar nici-un cuvânt nu putu ieşi din gura lui. Mercedes, sprijinită de el, cu mâinile crispate de pieptul ce-i svâcnea, urmări cu privirea îngrozită pe Gale, care se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Când ajunse în coridor, Gale se opri puţin, îşi ciufuli părul, îşi descheiă haina şi gulerul, şi se asigură că revolverele îi sunt în bună stare. Apoi intră în restaurant, îl traversă şi se opri din nou în pragul uşii ce dădea în **saloon**. Planul lui era să atragă atenţia tuturor asupra lui. Nimeni însă, până acum nu părea că-l observase. Jucătorii se aflau adunaţi în jurul meselor, iar ceilalţi stăteau la bar, bând pahar după pahar şi făcând un zgomot infernal. Gale înconjură sala cu privirea şi ochii i se fixară pe un individ care, după el, trebuia să fie Rojas. Il recunoscu după sombrero. Căută pe Quinteros, dar nu-l găsi; probabil că se afla pe-afară, pândind în noapte.

Rojas, vorbea cu câţiva Mexicani foarte agitat, aşezat împreună cu ei în jurul unei mese. Toţi purtau bande de

cartușe încrucișate pe piept și Gale socoti că erau rebeli. Tânărul privi mai atent pe Rojas. Era un individ de o statură înaltă, cu mușchii oțeliți în lupte. O carabină era proptită de masă, la îndemâna lui. De lobul urechilor erau prinși doi cercei de aur iar în degete avea inele cu diamante.

Gale simți că o flacără interioară se aprinde în el, amenințând să-l facă să-și piardă sângele rece. Îi părea că simpla vedere a acestui om, era de-ajuns să-l transforme într'un demon.

Coborâ cele două trepte ale scărei din fața ușei, clătinându-se puțin pe picioare, simulând beția. Se izbi de mese, îmbrânci pe Mexicanii ce-i ieșau în cale, râzând ca un om care nu-și mai dă seama ce face. Străbătând în felul acesta saloon-ul, zări deodată grupul de cowboy care-i atrăsese atenția la venirea lui în han.

Aceștia, se aflau în acelaș colț, la o parte, și cum el căuta cu înfrigurare mijloacele de care ar fi putut uza într'o acțiune îndrăsneață și rapidă, ideia că ar fi putut găsi la ei un ajutor energic și tăcut, i se înfiripă în minte cu încăpățânare

Se îndreptă spre ei, șovăind în mers, întocmai ca și cum ar fi fost beat, și se opri în fața lor, fixându-i fără să se miște, apoi, rosti cu glas scăzut:

— Nu sunt beat, le spuse el. Vreau numai să produc aici un scandal, al cărui punct principal e Rojas, pentru a putea scăpa o tânără fată, cu care logodnicul ei, un bun prieten al meu, vrea să fugă. Ea este sub acest acoperiș; Rojas a venit aici s'o răpească. Toate ușile și ferestrele sunt păzite. Trebuie neapărat să atrag aici străjile... Ei bine Sunteți compatrioții mei. Suntem în Mexic. E vorba de onoarea și viața unei fete cu slabe puteri. Nu vă cer să-mi dați ajutor, decât la nevoie... Supravegbiați mișcările tuturora.

Unul din cowboyi care stăteau în picioare, clipi cu înțeles din ochi; fața aspră a celuilalt se îndulci printr'un surâs larg.

Gale, puțin ușurat, se îndepărtă și ghionturile lui începură să fie mai solide, îndată ce văzu pe cei doi cowboy, fără îndoială cam uimiți de sumara explicație, urmărindu-l la câțiva pași în urmă, fără să aibă aerul că sunt preocupați de ceva. Tânărul deveni mai furios, răsturnând cu lovituri de picioare scaunele neocupate, și mișcând din loc mesele. Trecu aproape de Rojas și văzu

cu coada ochiului că acesta îl pândea, făcând largi gesturi şi vorbind nervos. Voci nemulţumite începură să protesteze, un fel de tumult general se iscă; când însă Dick alunecă peste o masă, răsturnând-o şi vărsând băutura din pahare peste cei aflaţi in apropiere, un strigăt sălbatec se auzi... Reuşise în cele din urmă să atragă atenţia tuturor asupra lui. Unul din cei udaţi se scutură înjurând de toţi dracii şi cum ridicase pumnul să lovească, Gale, cu o piedică, îl aruncă la pământ.

Asta se petrecu atât de iute, încât Mexicanul rămase lungit, fără să mişte, în vreme ce tovarăşii săi urlau şi gesticulau. Tumultul devenea amenințător acum. Gale simţi că clipa decisivă sosise.

Intorcându-se, dintr'o mişcare se aruncă sălbatic asupra lui Rojas. Nici acesta, nici oamenii lui nu avură vreme să facă vreo mişcare. Faţa măslinie a banditului deveni albă ca sarea. Vru să facă o mişcare de a se da în lături, dar pumnul năprasnic al lui Gale, căzu ca o măciucă peste tâmpla lui. Lovitura îl aruncă pe spate, peste oamenii care-l înconjurau. Tânărul, urmând o impulsiune subită, se asvârli cu toată greutatea asupra grupului rebelilor. Toţi, căzură cu masă cu tot. Târât de elan, Gale căzuse şi el, dar agil ca o panteră, fu în picioare într'o clipită şi apucându-l pe Rojas în braţe, îl ridică deasupra capului şi-l aruncă la pământ, peste scaunele şi mesele răsturnate. Apoi, neslăbindu-l o clipă, se repezi din nou spre el. O detunătură răsună în mijlocul strigătelor furioase ale Mexicanilor. Gale auzi un sgomot de sticlă spartă şi văzu camera întunecându-se puţin. Aruncă o privire în urmă. Cei doi cowboy se aflau între el şi rebelii, cari deveniseră frenetici. Unul din ei îşi ţinea carabina aplecată înaintea lui. Celălalt tocmai ochia. Un fulger roşiatic şi un fum alburiu isbucni din ţeavă. Un nou sgomot de sticlă spartă se auzi, şi obscuritatea deveni mai mare. Gale, scoase un strigăt sălbatic şi aruncă departe trupul lui Rojas, acum plin de sânge.

O nouă împuşcătură şi camera se umplu de umbre mişcătoare, luminate numai de lămpile barului.

O formă întunecată se precipită spre Gale, care trebui să isbească puternic, pentru a putea scăpa din mâinile ce-l căutau cu înverşunare. Un strigăt grozav se auzi, apoi... tot ceace urmă fu ca deslănţuirea unui ciclon înspăimântător. Tumultul deveni asurzitor. Detunăturile carabinelor se amestecau cu urletele furioase ale Mexica-

nilor, formând o învălmăşeală de nedescris, în care nimeni nu mai putea cunoaşte pe celălalt.

Şi ca un punct culminant, lampa mare a barului se stinse deodată, atinsă de un glonţ rătăcit. Cioburile sticlei sparte, se împrăştiară pe jos... Panica deveni şi mai mare.

Gale începu să-şi facă loc spre uşa restaurantului, pe care câteva raze de lună o luminau slab. Cei care căutau să-l apuce, fură respinşi cu brutalitate de tânărul înfuriat. Dick sări pe o masă de joc, răsturnă câteva scaune ca să încurce drumul celor ce-l urmăreau şi intră ca un fulger în restaurant. Cu o lovitură de pumn sfărâmă lampa din această sală, lăsând astfel întreg hanul într'un întuneric complect. Din câteva salturi ajunse apoi în vestibul... Era gol. Thorne reuşise să fugă cu Mercedes!

Abia acum se opri pentru o clipă. Timp de câteva minute, lucrase cu o rapiditate fantastică. Aruncă o privire fugară în piaţă. Băncile, colţurile întunecoase ale pieţei, locurile umbrite de sub copaci erau goale; paznicii din jurul hanului dispăruseră. Gale ieşi în grabă afară şi zări în depărtare două siluete întunecate. Tânărul începu să alerge cu repeziciune spre ele, şi când fu în apropierea lor, scoase un suspin de uşurare.

Erau Thorne şi Mercedes!

— Dick! strigă Thorne zărindu-l. Nu ţi s'a întâmplat nimic?

— Nu... Sunt doar la capătul puterilor, dar... nevătămat, surâse Gale.

— Minunat, bâigui Thorne. Eram ca nebun, gândindu-mă la pericolul în care erai. Dar pentru noi, a fost minunat. Nimeni nu ne-a urmărit. Ce-ai făcut în saloon?

— Tămbălăul care l-am făgăduit

— Bine... dar împuşcăturile, Dick... Ce s'a întâmplat?

— Când m'am aruncat asupra lui Rojas, doi cowboy care se găseau şi ei acolo, au sfărâmat lămpile cu focuri de carabină. Un Mexican a scos cuţitul şi cred că acum e grav rănit... Apoi, rebelii au mai tras câteva focuri pe întuneric. . .

— Şi Rojas? întrebă Thorne, cu vocea tremurând de bucurie, în vreme ce Mercedes se apropiă de el, privindu-l fix în ochi, cu o mare nădejde.

— Senorita, spuse Gale cu ton convingător, Rojas nu va mai putea urmări pe nimeni în seara asta şi cred că va trece mult timp până va mai putea să se gândească la aşa ceva.

— *Senor! Senor Dick!* strigă ea cu ochii strălucind de fericire. Şi fără ca Gale să o poată împiedica, tânăra spaniolă se apropiă de el şi-l îmbrăţişă cu căldură, apoi se refugiă din nou în braţele lui Thorne.

Gale făcu câţiva paşi înapoi, pradă unei vii emoţii. Ceace îl agita mai mult, era faptul că putuse ajuta pe un prieten la nevoe şi pe iubita acestuia, a cărei spaimă de aceşti bandiţi, abia acum o observase în întregime.

— Dick! făcu deodată Thorne. Dar Quinteros?

— Quinteros? repetă încruntat tânărul. Nu era acolo şi nici mai târziu nu l-am văzut. Cred că...

Gale fu întrerupt deodată de sunetul strident al unei trompete, care sfâşiă sinistru tăcerea liniştită a nopţii. Thorne tresări ca muşcat de şarpe, şi trase nervos cu urechea. Notele trompetei răsunau în întuneric, din ce în ce mai scurte şi mai puternice.

— E un apel, Dick! strigă el.

Gale nu răspunse. Mercedes, ţeapănă, încremenise de frică. Trompeta tăcu. Dar din depărtare, un nou zgomot se auzi, din ce în ce mai tare. Deodată, detunături de carabină răsunară furios, şi urlete sălbatece ajunseră până la urechile lor.

— Dick! Rebelii!... strigă Thorne tremurând de nervozitate. Garnizoana federală este atacată. **Greaser-ii** trag asupra oamenilor noştri.. Şi eu sunt aici, plecat fără permisie... ca un dezertor!

— Deaceia, deci, nu l-am văzut pe Quinteros, murmură Gale. Atacă împreună cu oamenii lui garnizoana.

— Pleacă! Fugi! strigă Mercedes lui Thorne. Pleacă înainte de a fi prea târziu.

— Da, prietene, trebue să pleci, adăogă Gale. Voi avea eu grijă de Mercedes.

— Nu, nu, răspunse Thorne. Pot scăpa... pot să evit să fiu prins.

— Aşa crezi acum, dar mai târziu, Georgel... Un dezertor, tot dezertor rămâne. Pleacă repede. Îţi spun că mă voi îngrji eu de Mercedes.

Tânăra se apropiă de Thorne şi-l rugă cu lacrimi fierbinţi să plece.

— Dick, asta mă mai linişteşte puţin, spuse el în cele din urmă. Ai dreptate... Dacă aş putea ajunge cel puţin la timp. Dick, îţi sunt recunoscător pentru atâtea!... Nu mai reveni la Casita. Treci peste graniţă, în Statele-Unite. Salvează pe Mercedes... În deşert eşti în siguranţă, apoi

te poţi duce în munţi. Voi vedea ce pot să fac. Am să povestesc totul colonelului Weede; poate mă poate ajuta. Dar pune cât poţi de repede pe Mercedes la adăpost de rebeli... Asta-i totul. Adio, Dick!

Thorne strânse cu putere mâna lui Dick, îmbrăţişă cu pasiune pe tânăra spaniolă şi dispăru apoi în fugă, în întuneric.

Gale, rămas singur, se întoarse spre Mercedes, care-l apucase de braţ, privindu-l cu ochii ei negri, în cari se citeau o spaimă mortală. Obrajii îi erau palizi, iar buzele îi tremurau. Tânărul se simţi neliniştit. Era singur cu ea, fără arme, fără bani, fără provizii. Cum să încerce o fugă în deşert, într'o situaţie atât de disperată? Ar fi însemnat o moarte sigură. Şi pe deasupra, era obligat acum faţă de un prieten şi faţă de o femee în pericol...

— Senor! Senor! murmură deodată Mercedes, cu vocea strangulată de groază. Ascultă! Se aude un sgomot de copite!...

3. FUGA IN DEŞERT

Gale tresări. Trase cu urechea; neauzind însă nimic, el se întrebă dacă Mercedes nu era prada jocului imaginaţiei sale, surescitată de frică. Tânărul simţi că fata tremura din toate mădularele.

— Te-ai înşelat, murmură el.

— Nu, nu senor!

Gale ascultă mai atent şi auzi sau cel puţin crezu că aude un sgomot ritmat, foarte îndepărtat. Sgomotul părea să fie al unor cai ce megeau pe nisip. Ritmul paşilor arăta că nu era vorba de cai liberi, care păşteau.

Numai decât, Dick trase pe Mercedes în umbra unui desiş şi se aşeză în faţa ei pentru a o ascunde. Ea tremura, îngheţată de spaimă, iar respiraţia gâfâitoare, întretăiată de suspine, arăta simptomele unui leşin apropiat. Gale încleştă dinţii, apucat de o furie năprasnică în faţa groasnicului destin, care ameninţa pe această biată fată a cărei frumuseţe era cauza tuturor nenorocirilor ei. Ce stranie lume era aceia în care trăise!

Paşii cailor se apropiau din ce în ce mai mult. Richard observă în obscuritate o masă întunecoasă. In curând putu distinge un şir de cai, dar nu reuşi să zărească dacă erau sau nu călăriţi. Murmurul unei voci ajunse până la el, apoi auzi un râs înfundat. Gale tresări bucuros, căci

timbrul vocei era american. Cu aviditate, trase mai departe cu urechea.

— E sigur, Laddy, făcu o voce în întuneric. De când am plecat din Texas, n'am mai văzut ceva asemănător.

— Pe toţi dracii! răspunse o altă voce. A dispărut ca prin farmec, după ce a băgat groaza în bandiţi. Sper că a spălat putina, împreună cu prietenii lui. Un flăcău sdravăn, Jim!

Gale se simţi cuprins de-o bucurie formidabilă. Norocul îl ajuta încăodată, căci aceşti oameni cari vorbeau, nu erau alţii decât cei doi cowboy din han.

— Staţi! strigă el, ieşindu-le în cale.

Caii începură să necheze şi să tropăe pe loc. Se auzi un clinchet de pinteni, apoi tăcerea se lăsă apăsătoare. Siluetele se desenau acum într'un mod mai precis în obscuritate. Gale văzu cinci cai dintre cari numai doi erau călăriţi. Ceilalţi erau încărcaţi. Tânărul se afla la vreo câţiva paşi de ei. Călăreţul din frunte, în cele din urmă, spuse ironic:

— Socot că eşti destul de aproape de noi, străine.

Şi în mâinile lui o carabină străluci în bătaia razelor palide ale lunii..

— Nu trage, răspunse Gale. M'aţi recunoaşte, dacă n'ar fi întuneric. V'am mai vorbit acum câteva minute... în saloon.

— Apropie-te să te vedem la faţă, făcu cowboy-ul scurt.

Gale înaintă până lângă ei. Cowboy-ul se aplecă din şea şi-l privi. Apoi, fără să spună vre-un cuvânt, puse carabina la oblânc şi-i întinse mâna. Strângerea acestor degete de oţel dădu curaj tânărului. Celălalt cowboy se apropie şi el şi-l privi.

— Mă numesc Laddy, spuse el. Sunt mulţumit că te revăd.

Gale mai suferi încă o strângere de mână, la fel de puternică ca cealaltă; înţelese însă, că întâlnise prieteni pe care nici nu sperase vreodată să-i găsească.

— Gale, spuse el repede, numele meu e Dick Gale. Am sosit abia în seara aceasta în Casita. Un compatriot m'a condus la han, unde am întâlnit un bun prieten din copilărie, care este soldat în escadronul de cavalerie aflat aici. El s'a îndrăgostit de o tânără spaniolă, al cărei tată a fost ucis de Rojas, care a încercat s'o răpească... Ştiţi ce s'a petrecut la han. Dacă voi putea vreodată, am să

vă arăt recunoştinţa mea. Thorne, prietenul méu s'a întors la escadron, care a fost atacat de Quinteros. Trebue acum s'o duc la un adăpost sigur şi sunt în încurcătură, căci fata nu este deloc în siguranţă în oraş.

— Fata nu cunoaşte pe nimeni aici? întrebă Laddy.

— Nu. Se numeşte Mercedes Castaneda şi aparţine unei străvechi familii spaniole, odinioară bogată şi puternică.

— Nici nu mă îndoesc, răspunse cowboy-ul, dar nu e vorba numai de asta, căci aici toţi cei din familii cu situaţie socială înaltă, nu se pot bizui pe nimeni, fiind urâţi de aceşti **peoni şi greasers.** Desigur că nu se află în siguranţă aici. Ce zici Lash?

— E prea cald în acest **corral de greasers.** Sunt de părere că Miss Castaneda nu trebue să mai pună picioruşele în Casita.

— Şi eu sunt de aceiaşi părere, spuse Laddy. Gale, trebue să vii cu noi. Mâine, ar fi rău pentru tine, dacă încă ai mai fi aici. Cunosc nişte oameni de treabă care vor avea grijă de seniorita, până când prietenul tău va veni s'o caute.

Dick, fericit, le mulţumi cu căldură, apoi se îndreptă spre Mercedes.

— Senor Gale! strigă ea. Iţi voi putea oare mulţumi vreodată pentru tot ceeace ai făcut pentru mine?...

— Aşi! Am avut norocul să întâlnesc pe aceşti doi băeţi; poţi să mă crezi că asta-i totul. Vino!

Tânărul o duse până la cowboy, cari văzând-o, holbară ochii cu uimire. Laddy, cu totul încurcat, nu ştia ce să răspundă mulţumirilor înfocate ale fetei, în vreme ce Lash, învârtea într'una pălăria în mână.

Cowboyi aveau cinci cai; doi înşeuaţi, călăriţi de ei, doi încărcaţi cu saci, iar ultimul cu o pătură pe crupă. Laddy descălecă în grabă şi ajută tinerei spaniole să încalece pe acest cal. După modul în care încălecase, Gale se gândi că nu se urcase pentru prima dată pe un cal. Lash voi să-i dea iapa lui, dar Gale refuză categoric.

— Voi merge pe jos, spuse el. Sunt obişnuit.

Laddy sări în şea, urmat de Mercedes, lângă care mergea Gale, iar Lash forma coada.

Acum, când fata era la adăpost de orice pericol, tânărul simţi că tot trupul i se destinde, urmat de grija avută până acum. Gale observă că mâna dreaptă îi era umflată şi începuse să-l doară atât de tare, încât numai putea închide pumnul... Degetele îi sângerau...

Şi judecând după oboseala ce pusese stăpânire pe el, precum şi după toate încheieturile membrelor care-i produceau dureri groasnice, Gale socoti că Rojas îndurase lovituri formidabile.

Deşertul începea să se lumineze. La est, o lumină albă apăru, din ce în ce mai sclipitoare, apoi un cerc de argint se desenă la orizont şi obscuritatea deşertului suferi o schimbare, începând să devină transparentă.

Soarele răsărea.

Primele raze ale lui, cuprinseră într'un văl luminos pe cei patru călăreţi, care se găseau acum la o depărtare de cincisprezece leghe de Casita. Un vânt uşor începu să sufle prin deşert, ca un geamăt aproape imperceptibil. Pentru Gale, acesta era un sgomot nou. Il auzea pentru prima dată, şi se simţi înfiorat de acest şuerat sinistru.

Pe nesimţite, soarele se ridică până deasupra capului lor; nisipul scânteia orbitor, luându-i aproape cu totul vederea. Nimic nu se vedea pe întreg acest pustiu, ce părea fără sfârşit. Nimic?... Se înşela. Numai nisip, nisip şi iar nisip.

Dar în afară de nisip, Gale mai zări în depărtare nişte umbre, cât un fir de paiu, mişcându-se încoace şi încolo. Avea vedenii? Incepuse să aibă năluciri? Nu... Căci Laddy îşi opri deodată calul, imitat îndată şi de ceilalţi, şi scrută atent orizontul. Un fior de nelinişte cuprinse pe Gale. Ce pericol îi pândea? Umbrele mişcătoare se apropiau din ce în ce mai mult, până când în cele din urmă luară conturul unor forme omeneşti ce călăreau. Se părea că fuseseră văzuţi de aceştia, căci veneau în goană drept spre ei. Când fură mai aproape, tânărul zări că erau Mexicani, şi ca ascultând de un reflex inconştient, mâinile lui se crispară de patul revolverelor. Erau rebeli! Cartuşierele în cruce pe piept o arăta lămurit. O detunătură, cu un ecou puternic în deşert, făcură cunoscut lui Laddy şi celorlalţi că erau ameninţaţi. Intr'o clipă descălecă, şi ajută tinerei spaniole să coboare după cal. Jim Lash, se şi găsea în genunchi cu carabina pregătită, în vreme ce Gale, cu ambele revolvere în mâini, aştepta calm ca rebelii să intre în bătaia gloanţelor. După ce Laddy aşeză pe Mercedes după un morman de saci, spre a o feri de gloanţe, veni lângă ei, încruntat teribil şi cu ochii fulgerători.

— Sunt şapte, spuse el. Au noroc că sunt numai atâţi.

Aş fi vrut să ucid mai mulţi. Probabil că au fost puşi pe urmele noastre de Rojas sau Quinteros. Şi...

Un glonţ îl întrerupse, sburându-i pălăria la câţiva paşi mai departe. Un altul şueră pe lângă urechea lui Lash.

— Pe toţi dracii! strigă Laddy, ăştia nu ştiu de glumă.

Gale se aruncă pe pântece, trăgând neîncetat asupra banditilor. Unul din ei, cu un strigăt de agonie, alunecă mort după cal. Laddy, cu sânge rece, în picioare, ochia liniştit. Buzele îi tremurau de nerăbdare, iar ochii îi scli-peau furioşi. Un fulger alb isbucni din ţeava carabinei, urmat de o detunătură formidabilă, amplificată mult în liniştea, întreruptă acum, a imensului deşert, şi un alt rebel se prăbuşi după cal, care mai alergă puţin, apoi se opri nechezând jalnic.

Lash trase de două ori consecutiv şi doi bandiţi căzuţi ucişi pe coama cailor, fură duşi în depărtare, de către caii înebuniţi de împuşcături, ridicând în urma lor un nor de nisip gălbui, înălţat în aer şi mai mult de vântul ce şuera sinistru, prevestind moartea.

Ceilalţi trei rebeli, văzând că atacul lor eşuase, se îndepărtară în goană, ieşind din bătaia armelor, înjurând groaznic. Oprindu-se câteva clipe, se sfătuiră cu vioiciune, apoi fără să mai arunce vre-o privire înspre teatrul luptei, dispărură la orizont, în direcţia Casitei.

— Au scăpat ieftin! făcu Laddy cu ciudă, privind în urma celor ce se îndepărtau. Dick, cred c'au fost din banda lui Quinteros, trimişi de acesta...

Vorbind, cowboyul se întoarse spre Gale, dar se opri brusc, văzând pe acesta încercând să se ridice cu greutate. Dar odată în picioare, făcu câţiva paşi şovăitori, apoi răsucindu-se în jurul lui, căzu la pământ, ca un buştean, fără cunoştinţă.

— Dick! strigă el. Jim, dă-mi ajutor. E rănit!

Jim Lash se apropie în fugă de ei, şi întoarse pe Gale cu faţa în sus. Ii sfâşiară cămaşa şi începură să-i cerceteze rana. Mercedes, auzind ceiace se întâmplase, alergă înspăimântată şi văzând pe tânăr fără cunoştinţă, se crampona cu disperare de braţul lui Laddy.

— Nimic grav, pronunţă Jim, ridicându-se în picioare. Glonţul a străpuns pieptul, fără să atingă vre-un organ principal. In câteva zile se face sănătos tun... E mai mult obosit, decât rănit.

— Cum îl ducem până la fermă? întrebă Laddy.

— Il legăm de un cal și vom avea grijă să nu fie clătinat prea mult.

După câteva clipe, Gale se afla pe un cal, strâns legat. Jim Lash și Mercedes încălecară și ei, în vreme ce Laddy mergea pe lângă rănit, supraveghindu-l și apărându-l de insecte.

— Ei bine! Laddy, ce gândești tu despre această bandă? îl întrebă Lash.

— Imi face impresia unor hoți de vite, buni de spânzurat, răspunse acesta, scuipând disprețuitor.

— Cred că ai dreptate, răspunse Lash gânditor.

Ultimile raze ale soarelui apuneau la asfințit, când în depărtare se zări o pată întunecoasă, care în curând luă forma unui ranch.

Cowboyi, îndată ce-l zăriră, scoaseră strigăte de bucurie. Mercedes, deși era fericită de faptul că fusese salvată și i se oferea acum un refugiu în acest ranch, era totuși întristată și lacrimi amare apărură în ochii ei, când privi trupul ca neînsuflețit, al tânărului ei salvator.

4. SILVER RIVER

Când Gale deschise ochii, razele soarelui pătrundeau prin fereastra deschisă, în fața căreia se afla întins pe un pat. Primul său gând fu să se întrebe unde se găsea. Aruncând o privire prin cameră, zări că era de o mărime mijlocie, cu pereții de lemn, pe care atârnau șei, harnașamente și pături. Cineva trebuie să-l fi adus aici! Incetul cu încetul își aminti cele ce se întâmplase: fuga în deșert, atacul rebelilor, cei doi cowboy aplecați asupra lui cu îngrijorare, Mercedes privindu-l îngrozită, apoi... nimic...

Gale simțea o mare greutate apăsându-l în piept, care-l împiedica să facă vreo mișcare. Mâna dreaptă îl durea îngrozitor; ridicând-o încetișor, observă că aproape i se înegrise și că era acoperită cu pete vinete. Capul îi vâjâia, provocându-i amețeli.

O adiere caldă sufla pe fereastră, mângâindu-i ușor fața. Dick auzi un foșnet de frunze, murmurul unei ape curgătoare, ciripitul păsărilor, zgomotul unor pași ce se apropiau, apoi niște voci. Ușa camerei era deschisă și-i îngădui să zărească un pridvor, ai cărui pari susțineau

greutatea acoperişului, nişte boschete de trandafiri, o bancă din lemn de pin, o bătătură acoperită cu iarbă deasă şi un cer de o culoare albastră pură.

— Mai doarme încă, când l-am privit acum o oră, spuse o voce pe care Dick o identifică numaidecât ca fiind a lui Laddy.

— Lasă-l să doarmă, răspunse o alta, mai groasă şi puternică. Câte o fi îndurat el!...

— E un flăcău straşnic, continuă înflăcărat Laddy. Dacă l-ai fi văzut, ai fi rămas cu totul uluit! Din câteva lovituri grozave, a băgat spaima în mai mult de cinci zeci de greasers! Şi dacă...

— Ajunge! Opreşte-te! îl întrerupse celălalt, isbucnind în râs. Cunosc toată povestea; mi-ai repetat-o doar de câteva ori până acum. Ai să mă faci să prind o şi mai mare simpatie pentru acest tânăr! Voi face tot ce voi putea pentru el şi frumoasa mexicană... Deocamdată am multe neplăceri, mai ales din pricina cailor, adăogă el, devenind serios. Rebelii sunt foarte activi prin părţile acestea a graniţei. De fapt, această regiune este un imens desert fără apă, dar aceşti greasers sunt oamenii ai desertului. Ei pot oricând să treacă frontiera prin josul râului Silver River şi să transporte arme prin fraudă în Mexic. Bine înţeles, eu nu sunt pus aici decât pentru a veghea ca Japonezii şi Chinezii să nu intre prin golful Magdalena în Statele-Unite, dar trebue să supraveghez şi frontitera. Am de gând să angajez nişte rangers 1), pentru paza graniţei... Totuşi, teama cea mai mare tot pentru caii mei îmi este. Dacă rebelii aud cumva despre ei... ştii prea bine ceea ce va urma. Pentru cai mi-aş da viaţa!...

— Am putea, dacă vrei, să te ajutăm, Jim şi eu.

— Laddy, şi voi îmi sunteţi la fel de dragi! N'aş vrea să vă pierd! Poate pot să-l conving pe acest Gale să lucreze la mine.

— Asta-i uşor! Mi-a spus că n'are nici-o lescaie în buzunar şi că nu cunoaşte pe nimeni pe-aici, răspunse Laddy.

— Hm! Dar Mrs. Belding va sări în sus când va auzi că am angajat un străin!

— Pentruce?

— Este Nell la mijloc! Tu spui că Gale e un tânăr a-

---

1) Călăreţi voluntari, pentru paza regiunilor sălbatece

merican. Nevastă-mea se îngrozeşte numai la gândul că Nell s'ar putea îndrăgosti.

Cowboy-ul isbucni în râs, lovindu-se cu palma peste genunchiu.

— Mi-ai spus că-i un flăcău straşnic, nu-i aşa? continuă Belding.

— Desigur, şi nu-s vorbe goale, răspunse cu ardoare Laddy. Intreabă-l şi pe Jim!

De astă dată, Gale, cu toată ruşinea ce-i inspira spionajul acesta neprevăzut, întinse şi mai mult urechea pentru a nu scăpa nici-un cuvânt.

— Vânjos, ochii albaştri, scânteetori, puţin mândru şi frumos, te asigur, răspunse Lash!

— Poate va trebui să mă gândesc mai bine înainte de a angaja un străin, spuse Belding cu ton serios. Imi închipui că un tânăr cumsecade, Laddy, dacă e prietenul unuia dintre soldaţii noştri. Dar e om de cuvânt? Te poţi încrede în el?

— E deajuns să-ţi spun că i-am strâns mâna cu plăcere şi că sunt al dracu' de mulţumit că mi-a ieşit în cale, făcu cow-boy-ul. Tom Belding, acest flăcău e un diavol împielițat şi te-ar putea face knock-out în mai puţin de-o clipă. Ce-ai de spus, Jim?

— Ce-am de spus? Ei bine! Tom, tânărul Gale poate oricând să-mi ia, dacă vrea, calul, carabina, tot ceace am, fără ca să-l pot împiedica!

— Bine, bine, spuse fermierul, nu vreau să vă necăjesc, boys. S'a făcut!

Gale asculta această convorbire cu o vie plăcere, al cărei obiect principal era, mai ales că se vedea apărat cu atâta înflăcărare de cei doi cow-boy.

— Cum merge tânărul? strigă o femee, ai cărei paşi Dick îi auzi numaidecât răsunând pe scările pridvorului.

— Doarme, nevastă, răspunse Belding. Nu şi-a revenit... Din fericire rana e uşoară. Am să-i fac o propunere.

— E un cow-boy? întrebă cu vioiciune Mrs. Belding.

— Nu.

— Va deveni însă unul foarte renumit, se amestecă Laddy.

— Cine este? De unde vine? Trebue să fii sigur...

— Laddy mi-a jurat că-i un om şi jumătate, o întrerupse Belding. Asta mi-ajunge.

— Aşi! Laddy cunoaşte bine oamenii, dar nu pe cei din Est... Trebue să fii prudent...

— Bine, Nellie, dar ce mai ai de spus dacă Laddy şi Jim garantează pentru el?

— Dar, Tom... Se va îndrăgosti de Nell!

— Ei, şi! Ce lucru necurat vezi în asta? Oare nu toţi de aici sunt îndrăgostiţi de ea? Mereu aceiaşi poveste...

— Da, dar s'ar putea ca Nell să-l iubească.

— Laddy, Jim, nu v'am spus? Ştiam de mai înainte ce va zice. Dar bine, draga mea, ar trebui să fii în culmea bucuriei dacă Nell s'ar îndrăgosti vreodată, ceeace nu-mi vine să cred, căci e mai sălbatecă ca o antilopă. Are aproape douăzeci de ani şi nu prea îmi dă nici-o speranţă că ar putea deveni o femee în puterea cuvântului, atâta vreme cât locuim în ţinutul ăsta pustiu, uitat de Dumnezeu! Totdeauna ai avut groază de oraşe, unde o fată poate găsi oricând un bărbat, care să-i placă. Am făcut tot ceace am putut pentru Nell; am iubit-o ca şi cum ar fi fost fata mea şi mi-am schimbat de atâtea ori proectele, pentru a-ţi face ţie pe plac. Avem în perspectivă zile negre; am nevoe de oameni şi voi angaja pe acest Gale, dacă va voi să rămână. Nell n'are decât să-şi încerce norocul cu el, aşa cum ar face-o cu altul, de pildă, atunci când vom părăsi acest deşert blestemat.

— Sper că Laddy nu se înşeală asupra noului venit, suspină Mrs. Belding.

— Niciodată nu m'am înşelat asupra oamenilor, Mrs. Belding, răspunse cow-boy-ul cu tărie.

— Fie! acceptă femeia. Mă duc să pregătesc mâncarea, căci tânărul şi mexicana trebue să fie morţi de foame... Ai grije, Laddy, dacă Nell vine pe aici, fii mai aspru cu ea şi nu-i da nas.

Dick auzi paşii femeii îndepărtându-se.

— Ce spui de asta Laddy? făcu Belding. A fost aşa cum ţi-am spus eu?

— Deh! Ce să zic! Aşa sunt mamele... Ai văzut-o, Jim pe Miss Castaneda?

— Da. Spaniola e frumoasă, n'am nimic contra, dar e prea searbădă. Totuşi, când m'a fixat cu ochii ei negri, parcă aş fi primit o lovitură în creştet!... O prinţesă!... Dar Nell e ca un copil; e atât de dulce şi...

— Ţine-ţi gura! îl întrerupse Belding. Uite-o că vine!

Dick auzi nişte paşi uşori şi o voce fermecătoare.

— Ah! Aici eraţi! Dad, senoriţa e încântătoare. Doarme atât de adânc, încât ai zice că-i moartă... Sper că nu-i bolnavă.

era gravă, dar îl stânjenea pe acesta. Indianul deschise ochii turburi şi într'un geamăt, murmură:

— Yaqui... Yaqui...

Tânărul pricepu că acest nume însemna tribul din care făcea parte acesta.

— Yaqui... eşti bun... continuă acesta.

Dintr'un îndemn sufletesc, Gale, impresionat de vocea indianului, îi dădu să bea puţină apă, ceeace-l mai înviorà.

Apoi, ridicându-l uşor, îl puse în şea şi încălecând pe Blanco Sol, porni încet spre fermă.

Pe drum, Gale îl studie amănunţit. Yaqui dusese o viaţă aspră. Ochii îi erau negri, focoşi, cu privirea ca de oţel; totuşi aveau ceva dintr'o tragică viaţă dusă în plin deşert. Era de statură mică, dar de o construcţie puţin obişnuită.

Gale mână calul mai iute, prin acest pustiu de nisip şi mărăcini, ce-i sgâriau mâinile şi picioarele la fiece mişcare. Soarele dispăruse de mult şi calea nu-i era acum luminată decât de razele palide ale lunii. Vântul începu să şuere sinistru.

Când Silver River îi apăru în faţă, simţi că o imensă fericire îi invadează trupul. Era obosit, aproape sleit de drumul făcut prin aprigul ţinut.

— Un Yaqui rănit! De ce dracul' l-ai mai adus cu tine? bodogăni Belding, ajutându-l să-şi depună povara pe o laviţă.

— Nu-l puteam lăsa în plin deşert! răspunse Gale, alene. Lasă-mă să mă culc acum. Pic de somn.

Intr'adevăr, cum puse capul pe pernă, adormi buştean, netrezindu-se decât a doua zi, când Belding îl sgudui de repetate ori.

— Yaqui era aproape mort, spuse Belding, dar sper că în curând va fi pus pe picioare. Dick, acest indian a venit tocmai din New Orleans. Vorbeşte bine englezeşte. Am reuşit să aflu câte ceva despre el. Guvernul mexican şi-a pus în cap să-le distrugă rasa. Acum un an, întreg tribul lui a fost dus într'un port din Golful Mexic şi îmbarcat pe un vas, care i-a dus în Yucatan. Acolo, au fost consideraţi ca sclavi şi puşi să muncească într'o regiune stearpă, umedă şi mlăştinoasă. Au murit pe capete; dar alţii le luau locul. Mexicanii, vezi tu, au felul lor de exterminare a indienilor. E un lucru înfiorător... Ei bine! Acest

toți la un loc, le arătă ceace observase Lash; apoi, dispăru din nou.

Alte ore trecură. Nimic nu mișca în vale. Din când în când, Laddy se întorcea spre Gale, aruncându-i priviri cercetătoare, dar acesta nu mai zărea nimic mișcându-se. Așteptarea era insuportabilă.

Intr'adevăr, suflul straniu din aer, tăcerea aceasta de moarte, caracterul întunecos al Indianului, nu prea erau de natură să-i liniștească. Și decorul sălbatec, tragic și dezolat, adăoga un vag sentiment de mister.

— Imi închipui, spuse Lash, care apăru subit de după un colț de stâncă, că acești **greasers** ne pregătesc o surpriză...

Până și Lash, cel mai calm și indiferent dintre ei în mijlocul unui pericol, începea să dea semne de nervozitate.

— Priviți băeți! strigă el deodată. Colo, jos, spre stânga, la trei sute de metri. Vedeți... Am crezut mai întâi că era un **grizzly** 1)... dar... e Yaqui!... Se cațără la fel de iute ca un leopard. Il vedeți?

Trecu o bună parte din vreme până ce indianul fu observat și de ceilalți. Aproape culcat pe pântece, Yaqui se mișca cu rapiditate uimitoare. Din când în când se oprea și privea în fața lui. Se afla tocmai în fața unui enorm bloc de lavă împietrită, ce domina ținutul. Acest bloc era cam la vre-un sfert de milă de ei.

— Se îndreaptă spre stânca aceia, spuse Laddy. Merge mai încet acum... Se ridică... nu, e în genunchi... Drace! Ce-o fi având de gând?

— Laddy, uite-te!... rosti iute Jim... Iată pe Rojas și banda lui, cățărându-se pe stânci.

Atât de distinct, cât era posibil Gale zări pe Rojas și oamenii lui, care-l urmau. Niște mutre fioroase, cu părul în dezordine, cu fețele măslinii și pline de nădușală, goi până la brâu, fără cizme și cu carabinele în mâini.

— Iată-i!.. spuse Dick încet. Se opresc. Il văd pe Rojas. Are un aer sălbatec... Dumnezeule, cred că am să-l ucid!

— Ce este? făcu Laddy.

— Cu ei e un indian Papago. E indianul care păzea corralul lui Belding. El le-a arătat drumul ce l-am apucat și i-a condus până aici... Trădătorul!

— Priviți, spuse Jim. Yaqui ridică carabina... Cerule

1) Urs cenușiu.

ce încet se mişcă... Ocheşte pe cineva... fără îndoială Rojas!

— Yaqui îl ucide, adăogă Gale sinistru.

— Rojas.., da... da! strigă Thorne cu căldură.

— Niciodată! făcu Laddy. Pun rămăşag, că Papago va cădea. E un trădător şi Yaqui ştie ce face...

O detunătură îl întrerupse.

— Laddy a avut dreptate. Papago e atins... Cade!

Alte împuşcături se auziră. Yaqui era acum în picioare, şi trăgea în Mexicanii ce înaintau urlând. Gale observă totuşi că nimeni nu mai fu atins. Rojas şi oamenii lui dispărură în urma unei ridicături de teren stâncos şi, aproape numaidecât, Yaqui îşi schimbă poziţia, supraveghind cu atenţie mişcările rebelilor Mexicani. Păru că se îndreaptă spre locul unde se aflau Gale şi ceilalţi, dar dispăru îndată într'o crăpătură. Intenţia lui, desigur, era să atragă pe bandiţi, pe urmele lui.

— Se va petrece ceva acum, spuse Laddy. Jim, cred că trebue să mulţumim Cerului, că-l avem cu noi pe acest Yaqui.

— Putea să-l ucidă pe Rojas! strigă Thorne, cu un fel de furie. N'a făcut-o!... N'a făcut-o!...

Laddy fu singurul care îi putu explica.

— Ascultă aici şi vei înţelege, începu el. Dacă aş fi tras eu, Rojas ar fi căzut. Aceasta e părerea mea şi a albilor. Dar Yaqui a ştiut ce face. Căci, dacă Papago ar mai fi trăit, ne-ar fi făcut să trecem prin cele mai mari pericole. Ar fi condus banda până la locul unde e ascunsă Mercedes şi ne-ar fi făcut să ieşim de-aici pentru a o apăra şi ne-ar fi ucis până la unul...

O altă detunătură se auzi.

— Yaqui a mai făcut pe unul să muşte ţărâna, făcu ironic Lash.

Brusc, o rafală de gloanţe se abătu asupra lor; carabinele bandiţilor intraseră în joc. Gale zări ieşind din nişte găuri în lavă, limbi roşiatice de foc. Laddy puse carabina la umăr şi dădu semnalul de tragere. Thorne fu primul care trase, dar puţin cam nebuneşte, după cum gândi Gale. Apoi, Jim făcu să răsune aerul de detunăturile Winchesterului său.

Gloanţele plouau cu nemiluita în jurul lor, şuerând sinistru prin aer şi pierzându-se în craterele vulcanilor.

— Ţineţi-vă bine, flăcăi! strigă Laddy, care-şi încărca carabina. Nu risipiţi muniţiile.

— Nu, făcu Laddy, e obosită peste măsură.

— Ce tristă este, continuă fata. Spune-mi Laddy, nu mi-ai zis că are un logodnic?

— Desigur.

— E tânărul adus de voi?

— Nu! Acesta e acel ce-a smuls-o din ghiarele lui Rojas.

— Ah! Unde este?

— Inăuntru. Doarme.

— Cum arată?

In această clipă Gale simţi că nu mai putea sta aşa şi să asculte. Se ridică din pat încet, fără zgomot. Cu vie plăcere, observă că în afară de o mică ameţeală, nu mai avea nimic. Ezitând un moment, se îndreptă spre uşă.

Laddy terminase de arătat portretul tânărului, făcând-o în cele mai vii culori.

— Dad, spuse fata, dacă-i aşa, mă voi îndrăgosti de el. Şi...

Nell nu sfârşi, că în acelaş clipă, aproape căzu literalmente, în braţele lui Dick. Şi făcu un salt brusc în lături.

Gale îi văzu într'o zecime de secundă faţa, ochii de un albastru pur, dar cu privirea strălucitoare, uimirea ce se citea pe figura ei şi simţi că inima îi bate cu putere.

Un moment fata îl privi fix, apoi încurcată, se întoarse şi dispăru ca o fantomă.

— **Hello!** Iată şi flăcăul! Incântat că te văd, Gale. Numele meu e Belding.

Dick simţi o strângere de mână viguroasă, care-l făcu să-şi dea seama că era primit ca prieten.

— Pe legea mea, cine era acel înger îmbrăcat în alb ce a sburat ca un vârtej de lângă mine.

— E Nell Burton, fiica mea vitregă, spuse Belding. E un adevărat tirbuşon, cum spune Laddy. Hai în casă, să dai ochii cu ea şi cu nevastă-mea.

Gale se afla la ferma lui Belding de trei săptămâni. In tot acest timp se restabilise complect. Fără să ştie cum şi ce fel, începuse să îndrăgească pe Nell. Unde se găsea fată, acolo îl puteai vedea şi pe el dându-i târcoale şi de acest fapt, făceau mare haz cei doi cowboy.

Intre timp, sosise o scrisoare dela Thorne care suna astfel :

„Dragă Dick,

„Mi-ai făcut un bine pe care n'am să-l uit toată viața. Imi lipsesc cu desăvârșire cuvintele pentru a-ți mulțumi.

„Ți-am încredințat pe Mercedes. Veghează asupra ei, căci viața mea depinde de ea. Impiedică prin orice mijloc răpirea ei de către mexicani. Noi suntem imobilizați aici, nefăcând nimic. Dar asta nu maį ține multă vreme. Termenul liberării mele se apropie și voi veni la Silver River pentru a mă căsători cu Mercedes și a pleca în ținuturi mai civilizate.

Când va veni cineva de pe acolo pe aici, trimite-mi un bilet să știu și eu ce mai e pe la Silver River. Veghează cu atenție Dick și Dumnezeu să te ajute.

Al tău

Thorne".

Dick împături scrisoarea și o băgă în buzunar. Se afla în curte și o citise a treia oară.

Când intră în casă, câtva timp mai târziu, camera îi era pusă în ordine. In mijlocul mesei se afla un ghiveciu cu flori.

Nell îl pusese aici, cu voință sau din întâmplare? Era pur și simplu o amabilitate sau o intenție vădită? Era oare un mesaj de descifrat, un simbol, o speranță?

5. YAQUI

Pe înserate, la câteva mile la vest de Silver River, un călăreț se opri, pentru a cerceta terenul ce se întindea în fața lui. Era un deșert gol și sinistru acoperit numai cu mărăcini.

Călărețul era Dick Gale. In fața lui se deschidea o vale întunecoasă, căci era pe înoptate.

Tânărul dădu pinteni calului, ajungând lângă un pârâu, unde descălecă.

— Bea, Sol, spuse el.

Blanco Sol, nu era altul decât unul dintre faimoșii cai ai lui Belding. Era un armăsar de o supleță extraordinară și de o viteză care făcea pe călăreț de multe ori să amețească.

Inainte de a lua o înghițitură de apă, calul dădu semne

de nelinişte. Gale tresări. Erau semnele unei apropieri de străini. Trăgând aerul pe nări Dick simţi un miros ascuţit de fum. Inaintând pe pântece, zări într'o scorbură, în jurul unui foc, trei mexicani

— Quinteros! murmură el.

Nu se înşela. Cicatricea grozavă după buzele acestuia îl trădase.

Inălţând privirea, Gale zări un indian legat de un trunchiu de copac în apropiere. După câte vedea, Mexicanii aveau intenţia să-l ucidă în torturi, aşa cum fac indienii albilor prinşi, căci îşi ascuţeau cuţitele, cu priviri sinistre.

Tânărul murmură câteva blesteme înfiorătoare, la adresa acestor tâlhari barbari, cari fac zâzanie între albi şi indieni.

Deabuşilea, se târâ până în apropierea copacului de care era legat indianul. Mexicanii păreau prea absorbiţi de munca lor, ca să observe ceva. Pe nesimţite, scoase cuţitul şi tăie legăturile indianului. In afară de o tresărire imperceptibilă, acesta nu făcu altceva nimic şi rămase pe loc, căci dacă ar fi încercat să fugă acum, ar fi fost ucis cu siguranţă de bandiţi.

Gale, puse carabina la ochi şi fără nici un sentiment de remuşcare apăsă pe trăgaciu.

Quinteros căzu fulgerat la pământ.

Până ca ceilalţi doi să se desmeticească, tânărul îi ucise cu gloanţe de revolver. Bandiţii se prăbuşiră în ţărână, fără un geamăt.

Dick ieşi acum în plină lumină, spre a cerceta leşurile celor trei mexicani. Făcuse o imprudenţă, căci aproape numaidecât, indianul sări în faţa lui cu un strigăt de avertizare.

O împuşcătură răsună în apropiere şi indianul se îndoi de şale, căzând cu un geamăt la pământ. Gale se întoarse fulgerător cu arma în mână.

In faţa lui la cinci paşi, un alt mexican, pe care nu-l văzuse şi care fusese probabil după vreascuri pentru foc, tocmai ochia. Tânărul fu mai iute. Un fulger brăzdă întunericul şi mexicanul, urlând, se învârti ca o piatră în jurul său şi, căutând zadarnic un sprijin în aer cu braţele ce i se bălăbăneau încoace şi încolo, alunecă jos ca un sac, fără viaţă.

Asigurându-se că nu mai este nici un pericol, Gale veni lângă indian şi observă că fusese rănit la umăr. Rana nu

Yaqui a reuşit să fugă de acolo, să se îmbarce pe un vas şi să ajungă până aici. A lucrat pe unde putea... Mi s'a făcut milă de el şi l-am angajat la mine... Parcă mi-ar fi fost un câine credincios, aşa m'a privit... Dick, cred că am făcut bine.

— Cred şi eu, răspunse tânărul.

Aici se încheiă discuţia lor, care hotărâ soarta indianului şi, după cum se va vedea mai târziu, şi a lor.

O mare fericire cuprinse pe Mercedes, atunci când George Thorne sosi pe neaşteptate la fermă, eliberat din armată. Surpriza cea mai mare, fu însă a lui Gale, care se văzu acum fără nici-o misiune. Căci dacă până acum avusese grija supravegherii tinerei spaniole, acum, cu venirea lui Thorne şi cu proectul acestuia de a pleca împreună cu Mercedes în ţinuturi mai civilizate, nu ştia ce să mai facă. După multe insistenţe din partea lui Belding şi a celor doi cow-boy, Laddy şi Lash, cari prinseseră simpatie pentru el, se hotărâ să rămână şi mai departe la fermă.

Când ziua plecării lui Thorne şi a lui Mercedes, sosi, Gale împreună cu cowboyi şi Yaqui hotărâră să-i conducă o bună parte din drum, pentru a-i feri de vreo neplăcere din partea lui Rojas.

Caii erau înşeuaţi şi aşteptau nervoşi să fie dată plecarea. Thorne, Mercedes, cowboyi şi Yaqui încălecară. Gale nu era însă cu ei.

Dick se furişa încet prin dosul casei, spre un grup de copaci, de care era atârnat un hamac. Nell era acolo, legănându-se uşor, cu ochii deschişi.

Când îl văzu, se prefăcu că doarme. Dick se apropie pe nesimţite, se aplecă deasupra ei şi-şi apăsă buzele de gura fragedă a tinerei fete.

Cu un strigăt slab, Nell sări jos din hamac şi înroşită până în albul ochilor, fugi.

Gale vru să se ia după ea, dar strigătele celor din faţa casei îl făcură să se întoarcă. Totuşi, inima îi bătea cu putere şi un fior cald îi umplu sufletul.

Când se depărtară de fermă şi în urma lor nu se mai vedea decât un nor de praf, de după colţul casei apăru capul fetei, care trimise, surâzând, o bezea în spre ei.

6. IN PLIN DEŞERT

Mijeau zorile, când Yaqui dădu primul semn de oprire, la poalele unui deal abrupt. Caii fură priponiţi şi aprinseră un foc. Mercedes era palidă de oboseală dar fericită. Ceilalţi o înconjurau cu dragoste, întrecându-se în atenţii. Thorne însă, nu mai putea de bucurie. Faţa îi strălucia, iar ochii îi scânteiau, când o privea.

Deşi nu se odihnise destul, Mercedes fu prima care dădu plecarea. Până la amiază, nimic nu le turbură liniştea.

Când soarele ajunse deasupra lor, dogorind ca un jăratec, Lash scoase întâiul semn de alarmă:

— Rojas ne urmăreşte!

— E Rojas cu adevărat? strigă brusc Thorne, cu dinţii încleştaţi.

— Da. Sunt la cinci mile în urma noastră. Probabil că a pândit în jurul fermei şi s'a luat pe urmele noastre.

— E Rojas cu vreo duzină de mexicani cel puţin, afirmă şi Gale, aruncând ochii asupra Spaniolei, care îi apăru transformată, invadată subit de o energie sălbatecă, plină de dorinţa de răsbunare.

Yaqui privind în urmă, ridică pumnul, nu deschis, ci crispat şi rigid ca o ghiară de vultur şi o mişcă încet într'un gest de ameninţare.

Lupta se apropia. Era inevitabilă şi se vestea a fi groaznică. Rojas venea furtunos, din ce în ce mai iute.

Deşertul era drept, fără nici un punct de rezistenţă. Totuşi, Yaqui descoperi în zare o linie întunecoasă, un grup de stânci, şi cu toţii se îndreptară în goană într'acolo. Yaqui ajunse primul. Descălecă şi cu mâna pe căpăstrul calului, în picioare, părea un zeu al răzbunării, a cărui siluetă se desena ca o umbră pe cerul înroşit de dogoarea soarelui.

Cercetând locul, Gale zări că stâncile nu erau altceva decât nişte cratere a unor vulcani stinşi, cu colţuri tăioase şi pante abrupte. Cu toate acestea, Gale privind într'unul, observă în abis o masă de lavă, care mai clocotea încă şi nori deşi de aburi cari acopereau craterul.

Aici se opriră şi-şi făcură lagărul. Yaqui duse caii puţin mai departe, unde-i priponi. Mercedes era calmă, dar ochii îi străluceau de un foc întunecos. Thorne scotea blesteme înfiorătoare la adresa Mexicanilor.

Cei doi cowboy şi Gale însă îşi făcură un culcuş în nisip unde se lungiră.

Indianul părea, că cunoaşte locurile, căci dădea explicații tuturor, la ceeace era întrebat. Şi într'adevăr aşa şi era, căci mărturisi singur că aceste locuri fuseseră ţinuturile de vânătoare ale tribului său.

— Ceeace mă uimeşte, spuse Thorne, este că Rojas ne-a urmat în acest deşert imens. Işi va pierde oameni, caii, poate chiar viaţa. Nu e decât un bandit şi nu va avea nici un folos. Tot ceace face, e numai pentru o femee lipsită de apărare... Nimic altceva decât o femee! Nu pricep nimic.

— Da, răspunse Laddy, clătinând din cap, nimic altceva decât o femee.

Urmă o scurtă tăcere, în care vreme rămaseră fără să se mişte, privind fix flăcările focului.

— Culcaţi-vă! spuse Yaqui.

Thorne se înfăşură în pătură, lângă Mercedes. Ceilalţi, aproape că şi adormiseră; numai Gale simţea că nu putea dormi. Totul i se părea ciudat, învăluit de un mister întunecos. Noaptea era opacă. O tăcere adâncă domnea împrejurul lor. Yaqui veghea, deşi s'ar fi putut crede că Rojas le pierduse urma.

Gândurile nu-i dădeau pace şi Gale simţea că-i vâjâe capul. Era obosit şi nu putea dormi. Sfârşi însă prin a aţipi şi în curând numai Indianul mai era treaz.

In zori, când se deşteptă, Gale fu isbit de acest adăpost sălbatec, format din stânci şi cratere de vulcani, care avea aerul unor păsări de pradă.

Laddy, care se trezise şi el, împreună cu ceilalţi, alese carabina cea mai uşoară şi o întinse spaniolei.

— E mai bine s'o ai la îndemână, spuse el simplu. Poate că nu vei avea nevoe de ea, dar nici nu strică...

Cowboyul nu-şi sfârşi fraza. Mercedes îi răspunse printr'o privire, în care dârzul om al Westului citi o hotărâre sălbatecă.

Singur Thorne era mai nervos şi când o părăsi pe Mercedes, o făcu cu o nelinişte vădită. Impreună cu ceilalţi se apropie de Yaqui.

Orele treceau unele după altele şi, deodată, Laddy zări, plin de nelinişte, că Yaqui dispăruse dela postul său de observare. Lash ieşi din adăpost şi cercetă vioiu împrejurimile. Oprindu-se asupra unui punct, pe care-l privea fix, îl arătă cu mâna lui Richard Gale.

— Patrusprezece călăreţi! murmură Lash.

In acel moment, Yaqui apăru alergând, şi văzându-i pe

O sfărâmătură şi un glonţ se înfipse în lavă. O bucată din aceasta fu smulsă din loc şi intră adânc în piciorul lui Laddy, care înjură sălbatec.

— Ia cuţitul, Gale şi scoate-mi asta! strigă el cu o strâmbătură de durere.

Gale ascultă şi vârând lama ascuţită în pulpa lui Laddy scoase lava din carnea ce se învineţise. Laddy strânse cu putere dinţii, devenind de o paloare mortală.

Dick crezu că se află în infern. Gloanţele şuerau, detunăturile aproape îl înebuneau, aerul devenise dogoritor de arşiţa soarelui, iar fumul ce ieşea din cratere îi înecau. Privind mai atent, descoperi că acum gloanţele veneau de deasupra lor.

Cu un strigăt de durere, Thorne căzu atins, în vreme ce Lash părăsea adăpostul în grabă, nemai fiind în siguranţă acolo. Laddy, nimerit de alt glonţ căzu pe spate, ţinând încă în mână carabina. Cu o energie sălbatecă şi o hotărâre dârză, Gale târî pe cowboy după o stâncă, apoi în genunchi, cu ochii scânteind, cu fălcile încleştate, trase fără întrerupere în direcţia banditilor. Unul, cu geamăt înfundat, alunecă din înălţime, într'o prăpastie. Altul, cu o tresărire violentă, se prăbuşi în ţărână. Gale trăgea mereu... Incă un mexican căzu... încă unul... şi încă unul. Ingroziţi, Mexicanii căutară în grabă un refugiu mai sigur. Gale, cu vinele umflate, cu capul în flăcări, îi urmărea cu atenţie, şi cum zărea unul, trăgea.

— Aceşti greasers sunt nişte laşi, fug la cel mai mic pericol, spuse o voce tărăgănată.

Gale se întoarse ca fulgerul.

— Laddy! Am crezut că ai dat ortul popii, strigă el cu o emoţie vizibilă.

— Iarba rea nu piere, glumi cowboy-ul. Dick, rana o fi adâncă?

Gale îi desfăcu cămaşa. La umărul drept, sub claviculă, se vedea rana care sângera.

— Nimic grav, Laddy, spuse el.

Rupse o fâşie din cămaşe şi-i legă umărul.

— E curios cum un glonţ te străpunge, fără să-ţi facă nici-un rău...

— Laddy, mi-e teamă... ca Thorne să nu fie atins mai grav, murmură Gale. A căzut, nu departe de aici. Nu mai mişcă.

Nici-un răspuns nu-i veni.

Laddy, după ce cercetă împrejurimile cu atenţie, se

târâ în genunchii până lângă soldat. Gale îl urmă. Thorne era mort sau leşinat, iar Gale admise fără ezitare prima ipoteză. Dar Laddy, după ce examină liniştit rana, constată că inima bătea regulat.

— Dick, pronunţă el, nu fi atât de abătut. Trăeşte şi...

Nu-şi termină fraza, căci scoţând revolverul trase de două ori succesiv. Mexicanul care-l ochise, nu mai avu când să-i răspundă la fel.

Gale fu fericit aflând că rana lui Thorne deşi gravă, nu avea urmări mortale. Ii spălă faţa, îi legă rana şi-l sprijini de o stâncă, la adăpost de gloanţe.

In acest timp Laddy nu rămase inactiv şi ochind un alt mexican, reuşi să-l atingă şi să-l facă să se prăbuşească într'o gaură cu lavă.

— Dick, nu mai sunt decât vreo doi sau trei colo sus. Ascultă! Jim şi Yaqui sunt acolo şi trag, fără milă. Mă duc spre ei. Rămâi aici şi supraveghiază ceace se petrece, cu ochii ţintă pe mine.

Cowboyul părăsi adăpostul, coborî în crăpătura unde era ascuns Thorne, apoi dispăru.

7. SCHIMBARI LA SILVER RIVER

La 1 Martie Casita fu ocupată de federali. După o încercare zadarnică de rezistenţă, rebelii fură risipiţi, reduşi la bande care prădau şi jefuiau dealungul graniţei, în teritoriul indienilor Nogai. Totdeodată Silver River nu mai era atât de liniştit, cum fusese odinioară. Belding avusese dreptate. Refugiaţii din Mexic şi Casita răspândiră zvonul că la Silver River se găsesc păduri, păşuni, apă şi pământuri minunate şi ca prin farmec, corturi albe şi cabane de lemn începură să apară ici şi colo.

Belding se simţea mai fericit, cum nu fusese nicicând crezând că zilele negre dispăruseră. Angajă doi mexicani demni de încredere pentru supravegherea graniţei, şi începu proiectele lui de irigaţie şi căutări de terenuri miniere. Se aştepta ca din zi în zi să-i vie vre un mesaj din Sonoyta sau din Yuta, care să-l vestească că Yaqui reuşise să conducă mica trupă cu bine, dealungul deşertului.

Printre alte numeroase schimbări ce se petrecuseră la Silver River, două dintre cele mai importante erau stabilirea unui birou de poştă şi construira unei cârciumi. Belding îşi dădea seama că postul de poştă era însemnat,

dar ridicarea cârciumei îl făcea să zâmbească. Un mare număr de Americani veneau să se stabilească în aceste regiuni: minieri, cowboy, proprietari, outlaws. și alții fără nici-o meserie.

Intr'o dimineață, Belding zări pe Nell puțin nervoasă. Cum știa că fata era îndrăgită de Gale și că ea îi împărtășea sentimentele, crezu că nevenirea nici-unei știri din partea tânărului, era cauza acestei nervozități.

— Ei bine, Nell, ce s'a întâmplat? o întrebă Belding vesel.

— Dad, nu mă lua drept o puștancă, răspunse fata. Am fost insultată.

— Ai face bine să-mi povestești totul spuse Belding întunecat subit.

— Ei bine, iată. Acum câteva zile, întorcându-mă aici, am zărit în fața cârciumei, o grămadă de tineri beți. Erau Americani și s'au așezat în calea mea. A trebuit să ocolesc prin altă parte totuși, unul dintre ei m'a urmărit. Era un individ cu fața roșie, cu ochii bulbucați și o privire insistentă. S'a apropiat de mine și mi-a vorbit. Am fugit cât am putut, ca să ajung până aici și am auzit pe prietenii lui bătându-și joc de mine.

Ei bine, astăzi, pe când veneam călare, am dat iar peste ei. Aveau instrumente și făceau niște măsurători. Am fost surprinsă văzându-i pe terenul lui Laddy. I-am întrebat ce fac și unul dintre ei, după ce mi-a spus că se numește Chase, mi-a răspuns obraznic. L-am bicuit și-apoi am pornit în goană spre casă. Asta-i tot!

— Pe cinstea mea, Nell, l-ai pedepsit bine. Aceștia nu sunt oameni din West.

— De ce ocupă terenuri care sunt proprietatea altora? întrebă Nell.

— Nu știu, răspunse gânditor Belding. Dar voi afla.

Fermierul intră în casă, căznindu-se să dea de rostul purtării acestor oameni.

A doua zi de dimineață, Belding cobori în vale. Mexicanii ridicau grăbiți case de lemn pe terenurile cowboylor săi. Numai asta făcu pe fermier să se întoarcă din drum, și să îndrepte spre un cort, în fața căruia se aflau câțiva oameni, vorbind și fumând.

— Numele meu e Belding, rosti el rece. Vreau să vorbesc cu Mr. Chase.

Unul dintre ei, un individ înalt, cu părul alb şi trăsături regulate, se ridică cu mâna întinsă.

— Sunt Chase senior, spuse el. Fiul meu, Radford Chase, nu e departe de aici. Eşti Belding, inspectorul graniţei, nu-i aşa? Aveam de gând să-ţi fac o vizită.

Părea puţin grosolan şi vorbea poruncitor, dar tonul era totuşi cordial.

— Da, sunt inspectorul graniţei, răspunse Belding făcându-se că nu observă mâna întinsă. Aş vrea să ştiu de ce dracu puneţi mâna pe terenuri care aparţin cowboy-lor mei?

— Le aparţin? repetă încet Chase, cercetându-l cu privirea. Am socotit că nu erau ale nimănuia.

— Eşti greşit. Ai văzut jaloanele?

— Pe legea mea, Mr. Belding, asta nu înseamnă nimic. Oamenii mei fac acum un act de ocupare reală. Dacă cowboyi dvs. cred că au cucerit proprietatea terenurilor, împrejmuindu-le numai cu jaloane, se înşală amarnic. O ocupare legitimă e aceia a unui om care construeşte o casă şi se vede stabilit pe terenul său de mai mult timp.

Acest argument era fără replică şi Belding pricepu.

— Legitim! strigă fermierul furios. Aţi furat terenurile!

— Mr. Belding, sunt un om cinstit în afaceri, continuă Chase. Am venit aici şi am văzut un câştig pentru mine. Nimeni nu părea să aibe drepturi legale. Am aşezat jaloane, am angajat lucrători şi am construit case. Imi pare că cowboyi dvs. au neglijat acest lucru. E regretabil pentru ei, dar eu sunt gata să-mi apăr drepturile. Dacă asta nu-ţi convine, poţi reclama la Tucson. Legea va fi cu mine.

— Legea? făcu Belding. Aici la graniţa de sud-est, nu este altă lege decât cuvântul unui om cinstit sau... carabina.

— Atunci află că legea în Sud-Est a venit odată cu Ben Chase.

Vorbea încă cu ton calm, dar mina zâmbitoare îi dispăruse.

— Eşti din West? întrebă Belding.

— Nu, sunt din Illinois.

— Bănuiam. Westul, Mr. Chase, nu poate răbda în sânul lui oamenii de teapa d-tale.

— Nu sunt chiar atât de sigur ca d-ta.

— Aşteaptă numai ca cowboyi mei să se întoarcă şi vom vedea.

Belding nu mai așteptă răspuns. Intoarse calul și plecă. Fermierul pricepuse că nu putea lupta contra vicleșugurilor lui Chase și simți că sângele îi fierbe de ciudă. Spera însă că Dick și cei doi cowboy se vor întoarce curând.

8. MOARTEA LUI ROJAS

Impușcăturile nu se mai auzeau decât din când în când. Gale observă că nici carabina lui Jim Lash nu se mai auzea. O tăcere de moarte urmă apoi. Dick se ridică în picioare și, dela adăpostul stâncilor cercetă împrejurimile. Zări în depărtare cai, dar oameni nu. Laddy dispărusee din raza vederii lui și asta îl îngrijoră.

Un geamăt îi atrase atenția. Thorne își revenea în simțiri. Se agita nervos, cerea apă de băut și chema pe Mercedes. Gale îi puse mâna pe frunte și rănitul, încă inconștient, rămase liniștit.

Pentru prima dată de câteva ore, tânărul își dădu seama de aspectul decorului care-l înconjura. Iși plimbă pretutindeni privirile, încercând să descopere vreo formă omenească, vreo figură amenințătoare sau lucirea vreunei carabine. Soarele scobora pe nesimțite spre asfințit, înroșind ca o mare de foc întreg cerul. Craterul părea acum mai larg, prin umbra ce o arunca pe pământ, mai adânc, strălucitor ca un monstru infernal...

Deodată, strigăte sălbatece și răgușite, aduseră pe Gale la realitate. In depărtare, zări mișcându-se trei oameni. Doi dintre ei fugeau cât puteau de repede. Al treilea nu înainta decât cu grijă și șovăind pe picioare. Era Laddy. Părea serios atins, totuși, el scosese acele strigăte. Chemase pe Yaqui.

Gale simți că i se oprește inima. Cei doi fugari se opriră, întorcându-se spre a trage în Laddy. Dick recunoscu pe cel din față; era Rojas! Banditul întinse carabina. Gale zări fumul alburiu și auzi detunătura aproape numaidecât. Laddy căzu; Rojas aruncă carabina și începu din nou să fugă, scoțând strigăte sălbatece. Tovarășul său îl urmă.

O furie îngrozitoare, senzația unui foc care încetă brusc spre a face loc unui fior de ghiață, cuprinse pe Gale când zări pe Rojas îndreptându-se spre locul unde ascunseseră [illegible] avea [illegible]urința unui urs sălbatec. [illegible] urma nu era totuși atât de sigur la ca-

țărat. Dick auzi încă o detunătură. Laddy se așezase în genunchi și trăgea fără încetare. Banditul păru că se lovește de un obstacol invizibil și căzu din stâncă în stâncă, până la poalele craterului. Rojas continuă să alerge, fără să se îngrijească de gloanțele ce șuierau în jurul lui. Yaqui, care se afla puțin mai sus ca Laddy, trăgea și el, dar fără folos. Rojas alerga mereu.

Laddy aplecă arma și se luă după el, clătinându-se pe picioare, cu speranța de a-i tăia drumul. Yaqui, dintr'un salt furios și splendid, sări într'o crăpătură și dispăru. Rojas nu-i băgă de seamă dispariția.

O amărăciune pofundă puse stăpânire pe Gale în fața neputinței sale. Nu putea decât să privească, frământând de emoție, urmărirea dramatică și să se întrebe cu înfiorare ce devenise Lash.

Lungi minute se scurseră. Soarele ajuns aproape de asfințit, nu mai lumina decât partea superioară a craterului. Laddy alerga din ce în ce mai încet. Yaqui însă, câștiga teren tot mai mult. S'ar fi putut spune că avea aripi, sărind din stâncă în stâncă, fără să ezite, într'un elan magnific.

Dar uimirea lui Gale era în întregime pentru Rojas. Acesta nu mai avea armă. Moartea îl pândea din spate și din lături. Continua totuși să alerge spre ascunzătoarea Spaniolei. Și deodată, Gale intrezări [illegible] Rojas văzuse pe Mercedes. Era de necrezut, dar Gale nici nu se mai îndoia. Atunci, cu inima cât [illegible] apucă carabina și, din genunchi, începu să tragă golind magazia. Nori de praf se ridicară din jurul lui Rojas, care nu se sperie cu toate acestea.

Gale încărcă din nou arma... Un strigăt sfâșietor îl împietri. Thorne își revenise în simțiri și cu trăsăturile răvășite, arăta cu mâna întinsă spre Rojas. Incercă să vorbească, dar nu reuși.

Rojas ajunsese în vârful craterului. Brusc, se opri și întreg trupul i se cabră. Zărise pe Mercedes. Câteva detunături se auziră din grotă. Mexicanul se clătină, dar se redresă numaidecât.

O siluetă mică țâșni din grotă: Mercedes! Banditul se aruncă spre ea. Spaniola însă fugea din răsputeri, drept spre prăpastia de lângă grotă. Intenția îi era vizibilă, dar Rojas fu mai iute și o ajunse chiar în clipa când se pregătea să sară. Mercedes scoase un țipăt străpungător, un strigăt de desnădejde.

Gale închise ochii. Nu putea suporta un asemenea spectacol.

— Gale, trage!... strigă Thorne îngrozit. Ucide-o! Ucide-o!... Nu vezi... Rojas...

Şi Thorne se prăbuşi în nesimţire.

Rojas nu ucisese încă pe Mercedes. O strângea sălbatec de gât, dar fata lupta din răsputeri. Ceace voia Rojas era limpede. Cuprins de o mânie neţărmurită, Gale ridică carabina şi trase. Glonţul şuieră prin aer, ridicând un nor de praf galben la picioarele banditului. Gale trase din nou, dar ochise prea sus. De trei, patru ori, cinci ori, tună carabina... în zadar. Arma căzu din mâinile însângerate ale tânărului, care fu apucat de o teroare nebună.

— Oh! Jim Lash! Eşti mort? strigă Gale. Laddy!... Laddy!... Yaqui!

Deodată o umbră întunecoasă apăru pe o stâncă, deasupra lui Rojas... O săritură de panteră şi umbra fu peste bandit.

—Yaqui! bâigui Gale.

Indianul apucă pe Rojas în braţe, îl ridică în sus, şi-l aruncă în peretele de granit. Mercedes, căzută pe spate, nu mai mişca. Urmărea lupta, cu privirile îngrozite.

În mâna indianului, Gale văzu strălucind lama unui cuţit. Rojas se întoarse brusc şi fugi spre prăpastie... Nu mai avea nici-o ieşire, nici-o armă. Ochii îi străluceau ca la o fiară încolţită. Yaqui îl urma încet, cu privirea întunecoasă şi ameninţătoare. Dar nu se grăbea.

Rojas căuta cu disperare o ieşire. Yaqui continua să se apropie, cu o încetineală înebunitoare. Gale urmărea tremurând acest spectacol tragic. Ce simţea şi ce gândea Mexicanul? S'ar fi spus că voia să intre în zidul roşu de lavă, atât de mult se trăgea îndărăt. Yaqui se apropia. Rojas avea privirile rătăcite.

Gale auzi deodată un strigăt sălbatec, strigătul de războiu al indianului.

Yaqui era lângă Rojas; se aplecă. Gale nu mai vedea clar. Ce încet se mişcau! Când avea de gând Yaqui să termine?...

Un ţipăt neomenesc, teribil, ajunse la urechile tânărului.

Rojas căzu pe spate. Din stâncă în stâncă, Gale îl văzu alunecând în abis. In zadar se căznea să găsească un

sprijin. Totu-i fugea de sub picioare... Nu mai era nici-o scăpare...

Țipătul sfâșietor de moarte i se stinse pe buze, în clipa când lava clocotindă din crater, se deschise, pentru a-l primi în sânul ei ucigaș...

9. PRIZONIERI IN DEȘERT.

Dick Gale rămase împietrit, cu ochii țintă în abisul unde căzuse Rojas.

O tăcere de moarte domnea peste tot. Indianul se întoarse și se îndreptă spre Mercedes, care-și nu-și revenise încă din spaimă.

Gale se repezi la Thorne care se trezise din leșin, și începu să strige:

— Thorne, prietene! Totul e bine! Mercedes e salvată! Yaqui a scăpat-o din ghiarele lui Rajos, iar banditul e mort. Thorne! Am ieșit învingători.

Aceste cuvinte părură că dă mai multă viață soldatului. Oroarea dispăruse din ochii lui. Se ridică în picioare, susținut de Gale, și privi în direcția Spaniolei. Yaqui ajunsese lângă Mercedes și se apleca peste ea. Spaniola tresări. Yaqui o ajută să se ridice. Mercedes părea slabă, incapabilă să rămână în picioare; cu toate acestea, se întoarse spre Thorne și-i făcu un semn din mână. Un strigăt de bucurie isbucni din pieptul lui Thorne.

Gale luă carabinele de jos, își susținu prietenul și porni la vale.

— Haide, prietene, poți să mergi? rosti el. Sigur că poți. Sprijinește-te de mine. Să ne grăbim, nu mai e mult până se va înopta. Oh! Thorne, sunt îngrijat de soarta lui Jim. L-am pierdut din vedere pe Laddy și e grav rănit.

După ce ieșiră din terenul stâncos, ajungând la vale, fu mai ușor la mers.

— Ascultă! strigă Thorne deodată. Ce se aude?

Tăcerea fusese întreruptă de un fel de cântec confuz, vag, al cărui refren se ridica ca un murmur în aer. Gale pricepu numaidecât. Era Jim.

— Hello! strigă el, trăgând după el pe Thorne după o stâncă de unde părea că vine melodia. Unde ești Jim? Te credeam mort. Ești rănit?

Jim Lash era acolo, în picioare, sprijinit de patul carabinei. Era palid, dar zâmbea. Mâinile îi erau roșii de sânge. Un bandaj era înfășurat în jurul genunchiului stâng. Piciorul atârna inert.

— Cred că nu-i așa de grav, răspunse el. Doar piciorul mă necăjește puțin. Dar pe toți dracii, sper că nu voi rămâne schilod.

De după un colț de stâncă apăru și Laddy.

— Hei, prietene, iată-ne deci pe toți în viață. Banditii au dat greș și de data asta, strigă el.

Cu toții se îndreptară spre Mercedes, care era sprijinită de indian.

— Mercedes, ești salvată și Thorne la fel. Totul merge bine acum.

— Rojas?

— In fundul craterului. Răzbunarea lui Yaqui.

Mercedes murmură în șoaptă numele Sfintei Fecioare, căreia îi mulțumea din suflet.

— Vino Yaqui, spuse Gale.

Indianul scoase un mormăit răgușit. Iși ținea mâna apăsată pe umăr, de unde curgea sânge. Avea totuși același sânge rece, ca întotdeauna, și Gale înțelese că rana îi era indiferentă.

Caii dispăruseră. Inspăimântați de sgomotul luptei se smulseseră din legăturile ce-i ținuseră priponiți și împreună cu caii mexicanilor porniseră în goană prin deșert. Se aflau acum singuri în pustiu, răniți și la treizeci de mile de Silver River. Hrană aveau pentru trei săptămâni. Din acest loc nu puteau pleca, deoarece Jim și Laddy nu puteau merge pe jos atâta drum până nu se vindecau. Apă aveau, căci Yaqui descoperise un mic isvor, dela care puteau să-și astâmpere setea. Gale nu se putea duce singur la fermă căci nu cunoștea drumul, iar Yaqui nu-i putea lăsa singuri. Așa că hotărâră să rămână pe loc până ce rănile celor doi cowboy se vor vindeca.

Dacă până acum situația fusese îngrijorătoare, Gale socoti că acum era cu adevărat îngrozitoare, căci deveniseră prizonieri ale acestor stânci de lavă și ale acestor vaste spații aride. Cu toate acestea, nimeni nu se văita. Dacă se mai gândea cineva la situația în care se aflau, nu putea s'o facă decât în sufletul lui.

Printr'o convenție tacită, Laddy deveni conducătorul lor. Era dealtminteri un om care știa să-și asume o responsabilitate, atunci când era nevoe.

Primul lucru pe care-l făcu, fu să-și dea seama de tot ceeace aveau ca hrană. De bine de rău, le ajungea cam pentru trei săptămâni. Cu apa însă, stăteau mai prost,

Intrebând pe Yaqui, acesta le spuse că acest anotimp era secetos, și că isvorul dela care luau apă, putea dintr'o clipă într'alta să sece.

Situația deci era foarte dificilă.

Fețele prizonierilor din deșert erau palide și obosite, dar arătau speranța unei salvări. Rugile tuturor erau îndreptate către Cer, pentru vindecarea cât mai grabnică a rănilor lui Laddy, Jim și Thorne.

10. REVENIREA

Belding era singur în camera lui. Liniștea domnea peste tot, căci căldura înăbușitoare gonise pe toți oamenii la umbră.

Belding se gândi că cei doi Chase, agenți hrăpitori și fără conștiință, lucrau continuu la ruina lui, în ceeace privește posesiunile din Silver River. Chase și fiul său voiau să mute cursul râului după terenul lui Belding pe pământurile lor, ceeace ar fi însemnat că fermierul ar fi ajuns la cheremul americanilor.

Reclamase la Tucson, dar tribunalul cumpărat de ei, le dădură dreptate. De trei săptămâni nu mai avea nici-o știre dela cei plecați în deșert. Îi credea morți, căci Dick cu cei doi cowboy și Yaqui ar fi trebuit să se fi întors de mult.

Își făcea multe griji și în privința spaniolei și a lui Thorne, care după el erau urmăriți de nenorociri, și probabil, acum, uciși de Rojas.

A doua zi de dimineață, o explozie îngrozitoare îl aruncă aproape din pat. Explozia clătinase din temelii casa, sparse în țăndări geamurile și răsturnă mobilele. Belding se gândi că depozitul de dinamită al lui Ben Chase sărise în aer. Se îmbrăcă în grabă și ieși afară. Un mare număr de cabane de lemn fuseră distruse; un nor de praf galben plutea deasupra râului. Când fermierul ajunse la limita proprietății sale, zări o gaură imensă în nisip, exact, în locul unde făcuse un zăgaz pentru apă. Pentru un motiv pe care nu și-l putuse explica, Mexicanii lui Chase provocaseră aici o explozie de o forță extraordinară. Nici nu putea fi vorba de un accident.

Incet, cu pași șovăitori, Belding se îndreptă spre o ridicătură de teren, de unde putea observa totul mai bine.

Abia acum își dădu seama că într'adevăr era ruinat. Provizia de apă pe care și-o adunase în zăgaz, fusese aruncată în aer, și apa șerpuia prin nisip, care o înghițea cu aviditate. Râul, prin această explozie luase un alt curs, care făcea ca terenurile sale să rămână secetoase în lipsă de apă.

Ruina îl amenința. Praful pe care vântul i-l mâna drept în față, apa care dispărea ca prin farmec în nisip din ce în ce mai mult, făcură pe Belding să cadă pradă unei mânii feroce contra lui Ben Chase și a fiului său. Explozia avusese ca scop distrugerea rezervei lui de apă. Ce operă infernală! Nici-un om din West, nici-un Indian sau Mexican n'ar fi putut comite o astfel de faptă!

Intorcându-se spre casă, capul îi căzu în piept. Descurajarea pusese stăpânire pe el. Cu grije, aproape mecanic, luă carabina după umăr și o cercetă cu atenție, verificându-i mecanismul. Ceva nelămurit, o personalitate pierdută de mult, reînvia în el.

Nell îi ieși în cale, puțin speriată.

— Ce s'a întâmplat, dad?

Belding se opri și cu ochii pierduți, fixați asupra ei, răspunse:

— Am ceva noutăți, fata mea. Trebue să părăsim Silver River.

Nell îl privi uluită, palidă și incapabilă să articuleze un cuvânt.

— Vezi tu, Nell, ferma noastră e distrusă, continuă Belding. E ultima lovitură ce mi se putea da. Vei pleca împreună cu mama ta. Eu vă voi urma mai târziu.

— Dad, văd că ai carabina! strigă Nell, arătând arma pe care Belding o ținea în mână.

— Da. Nell, capul mi-e în flăcări. Nu mai sunt sigur de mine.

— Dad! strigă fata.

— Pleacă! răspunese fermierul. Du-te și fă bagajele pentru plecare.

— Să plecăm din Silver River! murmură Nell, cu buzele albe.

Fata întoarse spatele și privi în depărtare, spre zările albastre dela orizont. Belding o pândea pe sub gene. Iși reproșă grosolănia, dar nu adăugă nici-un cuvânt care să-i exprime gândul. O lungă tăcere urmă. Belding simțea o greutate ce-i apăsa inima. Nell se întoarse brusc spre el

privi pe Belding, apoi o luă la fugă spre casă, unde căzu plângând în brațele mamei ei, căreia îi povesti totul.

Fermierul o urmă greoiu. Nu apucă însă bine să se așeze pe un scaun, că auzi niște pași afară, apoi o lovitură în ușă. Deschizând-o, se găsi în fața lui Ben Chase și a lui Radford Chase.

— Bună ziua, Belding, rosti tatăl. Ne-am speriat de explozie și am venit să vedem ce s'a întâmplat. Șeful lucrătorilor s'a îmbătat și acești imbecili au comis o greșală grosolană...

— Chase, îl întrerupse fermierul, ridicând vocea, ai dreptate. Explozia este greșala cea mai grosolană pe care a-i comis-o vreodată.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu am vreme de vorbă. Vă voi vedea mai târziu. Deocamdată sunt ocupat cu familia mea, care este nevoită să plece din Silver River.

— Nell pleacă! strigă Radford Chase.

— Da. Dar... **Miss Burton**, pentru d-ta, tinere...

— Mr. Belding, am unele lucruri foarte importante de discutat cu d-ta. Pot intra?

— Nu, răspunse scurt Belding. Vom discuta afară.

Ii împinse afară și închise ușa după el.

— Vreau să încerc încă odată să te aduc la sentimente mai bune, începu Chase cu vocea mai îndulcită. Ai suferit mari pierderi aici natural, și asta te-a făcut nervos. Iți dau dreptate. Dar ai un singur lucru rău: nu vezi lucrurile așa cum le văd eu. Afacerile sunt afaceri. Legea autorizează aceste tranzacții, a căror onestitate a fost pusă la îndoială de d-ta. Eu vreau să caut terenuri miniere în aceste locuri. Sunt dispus să-ți dau un loc important în Companie. Dacă ai puțin cap și vei primi, în curând vei fi bogat. Sunt aici mari perspective de bogăție. Și interesul meu, Belding, a devenit personal. Radford iubește pe fata ta și vrea să se căsătorească cu ea. Să fim legați nu numai prin afaceri, dar și prin familie. Belding, îți dai seama ce avantaje vei avea? Ce spui?

— Nu, răspunse fermierul. Banii voștri nu poate cumpăra dreptul de a străbate terenurile ranchului meu. Și Nell nu vrea deloc să se mărite cu fiul tău, căci iubește pe altul. E lămurit?

— Dar i-ai putea schimba gândul.

— N'o voi face niciodată.

— Pot să te întreb pentru ce?

— Desigur. Propunerea nu mă încântă deloc, răspunse încet și ferm Belding.

Radford Chase începu să tremure de mânie. Belding nici nu se ocupă de el și, mai bine spus, nici nu-l privise măcar odată. Ben Chase, ai cărui ochi sclipeau întunecos, își dădu brusc adevăratul său caracter pe față, rostind:

— Văd că nu găsești deloc demn pe fiul meu pentru fata ta. Știi însă să fata lui Mrs. Belding nu are dreptul să poarte numele de Burton?

— Nu, răspunse liniștit ranchmanul.

— Ei bine, o vei ști acum.

— Ai cumva vreo dovadă? întrebă Belding, mereu cu același ton rece și indiferent.

— Dovadă? Am pentru orice om cu puțină judecată. M'am născut și am trăit la Peoria. N'ai știut până acum, nu-i așa? Acolo am cunoscut-o pe Nell Warren, nevasta ta. Era o fată veselă și foarte frumoasă. Toții flăcăii de acolo erau îndrăgostiți de ea. Numai unul singur avu preferință: Bob Burton, un băiat desghețat, dar o canalie. Presupuneam că era logodit cu ea. Totuși, pe neașteptate, dispăru din Peoria... Atunci Nell, dându-și seama că a fost dezonorată, dispăru și ea. Aici, am întâlnit-o din nou. S'a ferit însă de mine și cred că nici nu ți-a spus că mă cunoștea. Am povestit totul lui Radford. Și dacă nu primești propunerea mea, fiul meu va destăinui totul fiicei d-tale.

Belding se încruntă. Un zâmbet sinistru încolți pe buzele lui. Privirea îi alunecă asupra lui Radford Chase, care începu să strige isteric:

— Voi vorbi... voi vorbi atât timp cât voi trăi!... Nu mă vei putea împiedica să vorbesc. . . .

— Vei crăpa poate, spuse Belding într'un șuerat, dar nu vei vorbi.

Brațul i se coborî brusc și când îl ridică, carabina îi strălucea în mână dar în aceiaș clipă, rămase ca trăsnit, cu ochii țintă în deșert.

— Dumnezeule! Am halucinații? murmură el.

La câteva sute de metri, prin nisipul deșertului, șase oameni plini de praf și nădușală, rupți de oboseală și sdrențuiți, se apropiau de el.

Un cap de fată apăru în pragul ușei, transfigurată de bucurie. Era Nell.

— Dick! Dick! strigă ea. Dick!

Ochii lui Belding începură să lăcrămeze. Nu era sigur că vede limpede. Numai când cei șase oameni fură lângă

el, reuşi să-şi revie şi să rostească calm şi tărăgănat, cum îi era obiceiul:

— Sunt fericit că sunteţi cu toţii sănătoşi.

11. RAFUIALA

Laddy, Lash, Thorne, Mercedes fură îmbrăţişaţi cu căldură de Belding. Dick Gale se afla în braţele lui Nell, care părea că nu vrea să-i mai dea drumul. Belding îi strânse în braţe fericit pe amândoi. Ben Chase şi fiul său dispăruseră de lângă el, dar asta nu mai avea importanţă pentru el.

— Dick! Dick! strigă el. Tu eşti?... Tu aici... Te-ai întors la Silver River?

Gale îi luă mâna şi i-o strânse ca într'o menghină, fără să scoată o singură vorbă.

Yaqui stătea deoparte privind bucuros la această scenă. Nimeni nu părea că se gândeşte la el, până în clipa când Belding îl zări şi se îndreptă spre el şi-i ceru să povestească ce se întâmplase.

— Rojas după noi, începu indianul în scurtături de fraze. Rojas mort în lavă. Cai fugit în deşert. Cowboyi şi soldat răniţi. Trebuit rămânem pe loc. Apoi, întors pe jos aici. **Howgh!**

Din aceste sumare explicări, Belding pricepu totul. Înţelese că Thorne şi Mercedes rămaşi fără mijloc de locomoţie şi fără provizii, nu putuseră să-şi continue drumul şi se întorseseră la fermă împreună cu ceilalţi.

Erau atât de obosiţi, încât cum au intrat în casă şi după ce au mâncat se culcară care cum putu.

A doua zi, spre prânz, cei doi cowboy ieşind din bucătărie, se duseră spre corral unde începură să pălăvrăgească.

— Sunt bolnav, îţi spun, gemu Laddy, şi trebue să mănânc. Jim, eşti prietenul meu?

— Laddy, sunt, răspunse Jim cu o voce plângătoare. Ţi-e foame? Du-te şi mănâncă.

— Sunt bolnav şi nu pot să mă mişc de aici. Dacă nu-mi aduce cineva mâncare, voi muri de foame, sunt sigur.

— Aş vrea s'o văd şi p'asta, făcu Lash privindu-l cu coada ochiului.

— Nu m'ai înţeles niciodată, Jim, şi nici nu vei putea vreodată...

Cowboy-ul se întrerupse, căci zărise pe Belding care se apropia de ei.

— Laddy, spuse fermierul, povesteşte-mi tot ce vi s'a întâmplat, căci dela Yaqui am înţeles prea puţin.

— Sunt bolnav, dar pot vorbi, spuse Laddy. Să-mi aprind mai întâi pipa.

Işi umplu pipa pe care Nell i-o făcuse cadou de mult, o aprinse, şi după ce trase cu nesaţ câteva fumuri, începu să-i povestească... şi vreme de două ore vorbi într'una. Vorbi până când vocea nu i se mai auzi decât ca un murmur stins.

La câtva timp după amiază, Belding întâlni pe Dick aproape de zăgazul aruncat în aer.

— Belding, ce înseamnă asta? întrebă el, arătând cu mâna ruinele zăgazului.

— Dick, pentru că te interesezi, află că asta este opera unei încărcături de nitroglicerină.

— Nitroglicerină? repetă Gale tresărind. De când m'am întors am observat că s'a schimbat ceva pe aici... Trandafirii s'au ofilit... Vitele sunt slabe şi mugesc neîncetat... Silver River şi-a schimbat cursul... Ce s'a întâmplat? Ranch-ul e părăginit... Pretutindeni unde privesc, suflă jalea morţii. Explică-mi?

— Da, s'au schimbat multe, răspunse Belding cu un ton de amărăciune. Ascultă, fiul meu.

Pe scurt, dar în termeni tari, ranchman-ul povesti uneltirile lui Chase. Prima impresie a lui Gale fu de groază.

— Apă n'avem, pământurile răpite, spuse el. Vezi Belding, aproape că nu-i de crezut. Silver River în mâinile unor exploatatori, unor nemernici cari spun că lucrează cu dreptul legii?

Şi brusc, fizionomia lui luă un aspect sălbatec şi bănuitor.

— Acest Chase şi fiul lui... ei au făcut toate acestea?

— Da. Un furt neruşinat! Mai rău' ca mârşeviile unui greaser, răspunse Belding cu un aer întunecos.

— Şi spui că legea le-a dat dreptate?

— Desigur, Dick, suntem învinşi, despuiaţi şi nu putem face nimic.

— Sunt nemângâiat Belding, mai ales pentru Laddy, spuse Gale, emoţionat. E ruinat şi nu se va mai putea re-

face niciodată. Voia să se stabilească aici, în acest colț de pământ, să crească cai și să-și sfârșească zilele în pace și mulțumit de sine. E prea mult pentru el! Nu știe încă nimic! Ce să-i spunem când va afla totul?

— Asta-mi dă de gândit, răspunse ranchman-ul, privind țintă în zare. Ar fi mai bine să iei lucrul acesta pe socoteala ta.

— Eu? Ei bine! Ii voi căuta pe acești oameni. Dacă Laddy mi-o va lua înainte îi va ucide poate. Dar dacă mă însărcinez cu acest lucru...

— Vorbești ca un adevărat Westman, Dick. Dar mai este încă ceva, Trebue să te gândești la Nell.

Tânărul aruncă spre Belding o lungă privire întrebătoare.

— Poți să te încrezi în mine. spuse el.

— Atunci, totul e bine, răspunse Belding.

Și cu o voce profundă care tremura, ranchman-ul aduse la cunoștința lui Gale că Nell fusese obiectul asiduităților lui Radford Chase și că tatăl acestuia se purtase într'un mod nedemn cu Mrs. Belding...

— Iată deci unde-i răul. Mititica! murmură Gale. Simțeam că se petrecuse ceva. Nell nu mai era aceeaș și când am rugat-o să se căsătorească cât se poate de repede cu mine, nu mi-a răspuns nimic și a început să plângă.

— Nell a avut multe de suferit, spuse Belding. Bine că ai venit, căci totul va merge mai bine. Totuși, îmi cunosc fata: va refuza să se mărite și vei avea de furcă mult ca să-i schimbi hotărîrea. Și apoi tu... mai este...

— Ce vrei să spui? întrebă Gale. Indrăznești să spui că... dacă faptul este adevărat, asta ar putea avea vreo influență pentru mine?

— Haide, haide, Dick, n'am spus asta. Cred că nu știu să mă exprim...

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că nu crezi nimic din tot ce ți-a îndrugat acest Chase. E o minciună. Vino cu mine la Nell. Vreau să i-o spun.

Belding se simți apucat de o mână de fier și târât până în casă. Nell, văzându-i, scoase un strigăt ușor și păli.

— Nell, spune-mi de ce nu vrei să te măriți cu mine? o întrebă el, cu voce reținută.

— Dick, nu mai sunt demnă de tine, răspunse ea.

— Nell! strigă tânărul cu glasul zugrumat. Privește-mă. Nu cred deloc în această... acest lucru care te tortureaza. Mama ta îți va face dovada. A suferit mult în trecut... dar

nu e vinovată cu nimic. Chiar dacă ceeace a spus acest Chase e adevărat, vreau mai mult ca oricând să-mi fii soţie...

Nell se ridică dintr'o mişcare cu un elan plin de pasiune şi-l îmbrăţişă.

— Oh! Dick, cât eşti de bun! Nu vei şti niciodată ce fericită m'au făcut aceste cuvinte.

— Atunci, iubito, îţi vei ţine făgăduiala?

Tânăra păli şi aplecă capul.

— Nell! strigă Gale, cu respiraţia tăiată.

— Nu mă întreba nimic, Dick. Eu... eu nu pot fi soţia ta.

— Pentru ce?

— Ştii bine. Sunt...

— E o minciună sfruntată! o întrerupse violent Richard. Şi chiar dacă ar fi adevărat... între noi nu există nimic altceva decât dragostea. Oare... nu-mă mai iubeşti?

Păreau că-l uitaseră cu totul pe Belding care se retrăsese în umbră.

— Te iubesc din suflet, spuse Nell frângându-şi mâinile. Dar nu vreau să te fac de ruşine.

— Dar bine, iubito, îţi spun că asta n'are nici-o importanţă pentru mine.

— Acest demon de Radford Chase, continuă Nell printre suspine, va desvălui tuturor secretul. A jurat că dacă nu mă căsătoresc cu el, mă va urma pretutindeni, spre a mă face de ruşine.

Belding văzu că Gale devine de o paloare mortală, încordându-se subit.

— Acest Chase te-a ameninţat? întrebă tânărul.

— Ameninţat? El mi-a făcut viaţa un coşmar, răspunse Nell, vorbind iute. Dacă nu te întorceai la vreme, aş fi înebunit.

Gale simţi că sângele începe să-i clocotească în vine. Tâmplele îi zvâcneau şi pumnii i se încleştară când spuse:

— Nell, sunt sigur că suferinţele ţi s'au curmat. Nu te voi părăsi. Acum du-te şi te odihneşte. Încrede-te în mine. Voi închide gura lui Radford Chase.

— Dick, doar nu-l vei ucide?

Gale începu să râdă, dar râsul lui îl făcu pe Belding să tresară.

— Dick, te rog. Nu face asta. Făgădueşte-mi...

— Tu îmi ceri asta? făcu tânărul.

— Da, oh! Da!

— Dar bine, ce fel de om aş mai fi eu?
— Mi-e frică. O să tragă în tine pe la spate.
— Nu, un astfel de om n'are nici măcar acest fel de curaj.
— Pleci? strigă ea cu groază.
Gale surâse şi surâsul lui dădu fiori lui Belding.
— Dick, nu te poate impedica nimic?
— Nu.
Gale ieşi, urmat de Belding. Afară, cei doi cowboy şedeau sub un copac, fumând liniştiţi.
— Sunt sigur că se va întâmpla ceva, spuse Laddy.
— Dick, unde fugi aşa? îl întâmpină Jim.
— Am o răfuială cu o bestie.
Cei doi cowboy rămaseră uluiţi. Priviră spre Belding şi-l văzură palid. Gale se apropiase de corral şi se pregătea să încalece pe un cal.
— Stai!
Glasul lui Laddy ar fi oprit în loc pe orişicine dar nu pe Gale.
— Dick, vrei să pleci, fără mine?
— Nu mai ştiu nimic. Mi-e capul înfierbântat acum.
— Văd prea bine. Ai puţină răbdare. Sunt invalid, dar în asemenea treburi tot mai fac două parale.
Cowboyul se îndreptă schiopătând spre casă. Jim Lash, scuturând cenuşa din pipă, îl urmă fredonând un cântec din west. După câteva clipe apărură amândoi, cu câte o carabină.
— Unde-i găsim pe cei doi greasers? întrebă Gale pe Belding.
— Intr'un cort în vale. Aproape de biroul poştei. Cred însă că acum îi găseşti la cârciumă. Acolo e sediul lor.
— Haide cu noi, spuse Gale, cu ochii strălucitori.
In goana cailor, coborâră în vale. Trecură pe lângă câteva cabane şi se opriră în faţa unei construcţii masive.
— Iată-l pe Ben Chase, spuse Belding. E acela cu părul alb. Ne-a văzut. Ştie că se întâmplă ceva şi a luat câţiva oameni cu el.
Sala în care intrară era spaţioasă şi [illegible] să se instaleze un bar pentru a o transforma în spelunca. Se zăreau şi nişte mese de joc. Dintre cei ce se aflau înăuntru, majoritatea erau americani şi mexicani. In jurul unei mese, era strâns un grup mai numeros de jucători, cari fumau şi beau. In timpul jocului.
— Arată-mi pe Radford Chase, rosti Gale.

— Uite-l colo. Individul cu fața roșie, și ochii spălăciți. Te-a văzut. Cred că a îngălbenit, dacă nu mă înșală ochii.

Belding surâse sălbatec. Dick se opri înaintea mesei. Dintr'o puternică lovitură de cizmă, o răsturnă, împrăștiind în toate părțile paharele, cărțile de joc și banii. Indivizii cari se aflau acolo, încurcați, se ridicară brusc după scaune, în vreme ce Gale striga:

— Sunt Richard Gale. Caut pe Radford Chase.

Un individ înalt, lat în spate, înaintă un pas.

— Eu sunt Radford Chase, spuse el.

Dar glasul îi desmințea îndrăsneala atitudinei lui. Ceeace urmă, fu chestie de câteva secunde. Mesele, scaunele fură răsturnate, o lampă atârnată de o grindă se sparse în cioburi, răspândind petrolul pe podele. Laddy se rezemase de un stâlp; carabina îi mai fumega încă. Un mexican se sprijini de perete, urlând, cu brațul atârnând inert. Din alt colț, un alt mexican, susținut de camarazii săi, scotea strigăte sfâșietoare de durere. Jim, privindu-l, scuipă cu scârbă; apoi, își încărcă din nou carabina. Aceștia doi voiseră să tragă în Gale, dar Laddy și Lash îi scoseseră numaidecât din luptă.

In mijlocul speluncei zăcea Radford Chase, în nesimțire, cu hainele sfâșiate și plin de sânge pe față. Nu avea nici-o rană serioasă, dar fusese frânt de pumnii lui Gale. Nimeni nu-l ajuta să se ridice.

Ascuns după o masă, se afla Ben Chase, a cărui autoritate și curaj dispăruse ca prin farmec. Gale se îndreptă spre el, plin de nădușală, dar cu ochii arzând de un foc întunecos și-i vârâ pumnul sub nas.

— Părul tău alb te scapă de data asta. Fii prudent însă. Dispari din calea mea, căci cu altă ocazie nu voi mai ști ce-i mila. Cât despre fiul tău, spune-i din partea mea că de fiecare dată când voi da ochi cu el, va păți ceeace a pățit astăzi.

Și cu pași rari, fără să privească în urmă, ieși afară, urmat de cei doi cowboy și Belding.

12. SECRETUL LUI SILVER RIVER

A doua zi de dimineață, Gale ieși din casă, ducându-se într'un hambar, căutând un loc singuratec și tăcut. Deabia se așeză însă pe un bușteau și Yaqui apăru fără zgomot, misterios ca întotdeauna.

EPILOG

Era o zi înăbușitoare. Silver River curgea lin, cu un clipocit ușor, ca un murmur.

Belding redeveni practic, și se puse pe muncă, pentru a-și duce la îndeplinire planurile sale de minier, mai ales acum când Gale descoperise acel zăcământ aurifer.

Toți erau mulțumiți. Dar o fericire prea mare nu vine niciodată singură.

Yaqui căută pe Gale pentru a-și lua rămas bun. Dick rămase uimit și se întristă subit, uitând pentru moment că indianul nu putea trăi decât în mijlocul naturei și că nu-l putea reține.

Belding voi să-l umple de daruri, dar indianul nu luă decât un sac cu merinde, o carabină, un cuțit, o pătură, un bidon și nimic mai mult. Toți cei cari se aflau atunci la fermă ieșiră pentru a-l conduce până la corral, de unde Belding îi dărui un armăsar.

După ce aruncă pătura pe crupa calului, încălecă și impasibil și tăcut, cum fusese întotdeauna se întoarse spre prietenii săi. Strânse mâna tuturor, aruncă o privire rapidă către Nell, apoi fixă câteva clipe pe Mercedes. Tot timpul cât fu privită, Mercedes simți o emoție intensă. Acesta era doar indianul căruia îi datora viața, dragostea și fericirea.

Fără nici un semn de regret, așa cum sunt obișnuiți indienii, Yaqui coborâ în vale și porni la pas dealungul lui Silver River.

— Se duce la ai lui, spuse Belding.

— La ai lui! murmură Laddy.

Gale, mai mult ca toți, era cel mai mișcat.

— Thorne, Mercedes, Nell, spuse el, să ne urcăm pe colina aceasta și să-l privim cum pleacă.

Dar când ajunseră în vârful colinei, Yaqui era destul de departe.

— Malo, murmură el răgușit.

— Da, Yaqui, merge rău, foarte rău, răspunse Gale.

Indianul fusese pus la curent cu pierderile lui Belding și ale cowboy-lor săi.

— Vino... cu mine! spuse el, arătând cu un gest grav pantele abrupte ale Munților Fără Nume.

— Pentruce fratele meu vrea să merg cu el?

— **Lluvia d'oro,** răspunse Yaqui.

„Ploaie de aur", traduse Gale în gând.

Era numele pe care indianul îl dădea lui Nell. Ce voia el să spună? Tânărul, după câteva clipe, sfârși prin a deslega enigma. Yaqui vorbea de aur. **Aur!** Indianul voia să refacă averea distrusă a fratelui său alb care-l salvase din ghiarele banditților lui Quinteros. Gale fremătă privind ochii negri ai ocestui indian. Yaqui nu socotea încă deajuns de plătită datoria sa?

— Vino... cu mine, repetă indianul.

— Bine, Yaqui.

Gale se duse repede în camera lui, își luă carabina și un bidon cu apă, apoi se întoarse. Fără ca nimeni să-l vadă, se depărtară spre Munții Fără Nume. Apucând pe albia unui râu secat, se îndreptară mai întâi spre un lac, care rămăsese singura adăpătoare pentru vitele lui Belding. Yaqui ocoli lacul, ce se afla în mijlocul unui teren stâncos, și începu să se cațere pe pantele abrupte ale Munților. Gale îl urma de-aproape, din ce în ce mai intrigat.

Străbătură astfel munții, vreme de două ore. Deodată, Gale auzi un sgomot asemănător unei cascade. Yaqui se urcă pe o stâncă mai înaltă și se opri. O clipă după aceea, Gale fu lângă el și zări la picioarele lui o prăpastie fără fund, de unde se auzea sgomotul. Urmând cu privirea direcția prăpastiei, zări puțin mai departe un râușor rapid și strâmt ce părea că isvorăște dintr'un mic lac.

Yaqui îl condusese până la isvorul lui Silver River.

Indianul îl smulse însă din contemplare și porni mai departe. După vreo jumătate de oră, ajunseră într'un mic luminiș, înconjurat de stânci înalte, și în care nu se vedea decât nisip și iar nisip. Gale se întreba cât are să-l mai ducă Yaqui, când îl văzu pe acesta aplecându-se la pământ și scormonind prin nisip. După câteva clipe de nerăbdare, în care vreme demonul aurului părea că pusese ghiara pe el, Yaqui se ridică, cu un bolovan în mână.

Gale îl apucă tremurând și observă că ceace i se păruse bolovan nu era altceva decât aur.

Aur!

Numai acest cuvânt sucea capetele multor oameni, făcându-i să comită cele mai mari nesăbuiri. Numai acest simplu cuvânt făcea ca mii de oameni să-și părăsească căminurile, împreună cu nevestele și copiii lor, pentru a îndura suferințele și amărăciunile deșertului, numai cu speranța că va găsi puțin aur...

Tresări speriat când se simți atins. Yaqui îi atrăsese atenția asupra unui punct mai întunecos ca celelalte. Amândoi se îndreptară într'acolo. Ajunși la doi pași de acel loc, Gale se opri cu un fior de groază. Zărise rămășițele unor oameni morți sau uciși de mult. Numai câteva oase mai erau mărturia existenței lor cândva. Yaqui făcu un pas înainte. Un scârțâit ușor se auzi. Aplecându-se, indianul ridică un obiect lucitor, pe care Gale îl identifică numaidecât: era o tabacheră. Cu greutate, reuși s'o deschidă și observă o hârtie, pe care păreau smângălite niște litere cu sânge.

Ca fulgerul, trecu prin mintea lui Gale că altul descoperise acest filon aurifer, că hârtia nu era altceva decât un testament și că în acest din urmă caz, onoarea nu-i îngăduia să-și însușească bunul altuia.

Cu mâinile tremurând, desfăcu pergamentul și citi:

„Noi, Robert Burton și Jonas Warren, dăm jumătate din acest zăcământ de aur, care ne aparține, omului care-l va descoperi și jumătate lui Nell Burton, fiică și nepoată".

Un strigăt de bucurie îi scăpă. Gâfâind, cu inima bătându-i să se spargă, copleșit de o fericire de nedescris, Gale împături cu grije acest vechi testament. Era un document adevărat, de acum douăzeci și unu de ani, care autentifica căsătoria lui Robert Burton și Nellie Warren.

— Se va întoarce oare?... Ne va face vre-un semn? întrebă Nell.

— E un indian, iubito, răspunse Gale.

Câteva clipe se fixară ochi în ochi, apoi aruncară o ultimă privire în direcția indianului. Soarele înroșise cerul, transformându-l într'o mare de foc. Vaqui nu se mai vedea decât ca un punct negru în zarea înroșită. Urcă pe o colină, merse pe ea, o siluetă neagră, proectată pe cer... apoi dispăru.

Erau fericiți, dar în acelaș timp și o tristeță nelămurită le învăluise sufletele. Creatorul fericirii lor nu se va mai întoarce niciodată...

— SFARȘIT —

EPILOG

Era o zi înăbuşitoare. Silver River curgea lin, cu un clipocit uşor, ca un murmur.

Belding redeveni practic, şi se puse pe muncă, pentru a-şi duce la îndeplinire planurile sale de minier, mai ales acum când Gale descoperise acel zăcământ aurifer.

Toţi erau mulţumiţi. Dar o fericire prea mare nu vine niciodată singură.

Yaqui căută pe Gale pentru a-şi lua rămas bun. Dick rămase uimit şi se întristă subit, uitând pentru moment că indianul nu putea trăi decât în mijlocul naturei şi că nu-l putea reţine.

Belding voi să-l umple de daruri, dar indianul nu luă decât un sac cu merinde, o carabină, un cuţit, o pătură, un bidon şi nimic mai mult. Toţi cei cari se aflau atunci la fermă ieşiră pentru a-l conduce până la corral, de unde Belding îi dărui un armăsar.

După ce aruncă pătura pe crupa calului, încălecă şi impasibil şi tăcut, cum fusese întotdeauna se întoarse spre prietenii săi. Strânse mâna tuturor, aruncă o privire rapidă către Nell, apoi fixă câteva clipe pe Mercedes. Tot timpul cât fu privită, Mercedes simţi o emoţie intensă. Acesta era doar indianul căruia îi datora viaţa, dragostea şi fericirea.

Fără nici un semn de regret, aşa cum sunt obişnuiţi indienii, Yaqui coborî în vale şi porni la pas dealungul lui Silver River.

— Se duce la ai lui, spuse Belding.

— La ai lui! murmură Laddy.

Gale, mai mult ca toţi, era cel mai mişcat.

— Thorne, Mercedes, Nell, spuse el, să ne urcăm pe colina aceasta şi să-l privim cum pleacă.

Dar când ajunseră în vârful colinei, Yaqui era destul de departe.

„TIPOGRAFIA CAPITALEI" BULEV. ELISABETA, 5 — BUCUREŞTI